

Laodicea - Nomer Hiji

Nubuat Yesaya ngeunaan Karuksakan pikeun Lebak Panglihatan

Jeff Pippenger

2023-08-14

Beban lebak titingalian. Naon anu karandapan ku maneh ayeuna, nepi ka maneh sakabéhna naék ka luhur hateup? He maneh kota anu pinuh ku hiruk-pikuk, kota anu ribut, kota anu girang: jalma-jalma nu paéh di maneh lain paéh ku pedang, lain gugur dina perang. Sakabéh pamingpin maneh kabur babarengan, maranéhna kabeungkeut ku para pamanaah; sakabéh anu kapanggih di maneh kabeungkeut babarengan, maranéhna anu geus kabur ti kajauhan. Ku sabab éta ceuk kami, Sing nyanghareup jauh ti kami; kami rék ceurik kalawan pohara paitna, ulah maksakeun ngibur kami, ku sabab karuksakan putri umat kami. Sabab ieu téh poé kasusah, poé diinjak-injak, jeung poé kabingungan ku Gusti Allah semesta alam di lebak titingalian, ngarebahkeun témbok-témbok, jeung sora tinggorowok ka gunung-gunung. Yesaya 22:1–5.

Dina kitab Yesaya, kecap “burden” kapanggih dalapan welas kali. Sabelas tina éta rujukan sacara langsung nandaan nubuat kabinasaan, ari tujuh rujukan séjén ngarujuk kana burden minangka hiji hal anu dipanggul dina taktak. Ngan hiji tina rujukan anu ditarjamahkeun jadi “burden” anu ngawakilan hiji hal anu dipanggul dina taktak sarta sakaligus ogé mangrupikeun nubuat kabinasaan. Kuring badé nyawalakeun éta hiji rujukan anu mangrupa kecap Ibrani anu nandaan hiji hal anu dipanggul, tapi ogé mangrupikeun nubuat kabinasaan; ku sabab kitu, kuring netelakeun bédana ti mimiti, sanajan urang moal balik deui kana fakta-fakta ieu nepi ka engké.

Eta bab téh henteu samar ngeunaan harti “lebak titingalian,” sabab éta diidentifikasi minangka “Kota Daud” jeung ogé minangka “Yerusalem.” Lebak titingalian téh ngarujuk ka Adventisme Laodikia dina sajarah genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas. Yesaya netepkeun kontéks pikeun kabinasaan ieu ku sajarah anu digambarkeun dina bab dua puluh, ku ngajelaskeun panaklukan dunya sacara bertahap ku raja Asyur anu geus ngutus saurang pamimpin militér ngaranna Tartan pikeun ngarebut hiji kota di Mesir anu disebut Asdod.

Hukum Minggu diidentifikasi dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh hiji, sarta éta nangtukeun tilu golongan anu “luput” tina panangan kapapaan dina mangsa Hukum Minggu.

Dina taun nalika Tartan sumping ka Asdod, (waktu anjeunna diutus ku Sargon raja Asyur,) tuluy merangan Asdod sarta ngarebut eta; dina waktu eta keneh PANGERAN ngandika ku jalan Yesaya putra Amos, pokna, “Maneh indit, leupaskeun lawon karung tina cangkeng maneh, jeung copotkeun sendal tina suku maneh.” Tuluy anjeunna ngalakonan kitu, leumpang bari taranjang jeung tataranjang suku. Jeung PANGERAN ngandika, “Sakumaha hamba Kami, Yesaya, geus leumpang taranjang jeung tataranjang suku salila tilu taun jadi tanda jeung kaajaiban ngalawan Mesir jeung ngalawan Etiopia; kitu deui raja Asyur bakal ngagiring urang Mesir jadi tawanan, jeung urang Etiopia jadi katangkapan, anu ngora jeung anu kolot, taranjang jeung tataranjang suku, malah imbitna kabuka, jadi era pikeun Mesir. Maranehna

bakal kasieun jeung ngarasa era ku sabab Etiopia, anu jadi harepan maranehna, jeung Mesir, anu jadi kamulyaan maranehna. Jeung pangeusi pulo ieu bakal ngomong dina poe eta, ‘Tingal, kitu pantesna harepan urang, tempat urang ngungsi pikeun menta pitulung supaya dileupaskeun tina raja Asyur; ari urang, kumaha urang bisa lolos?’” Yesaya 20:1–6.

Patarosan anu diangkat ku pangeusi pulo éta nyaéta kumaha maranehna bisa luput tina raja Asyur, anu ogé digambarkeun minangka raja kalér dina Daniel sabelas.

Anjeunna [raja ti kalér] ogé bakal asup ka tanah anu mulya, sarta loba nagara bakal digulingkeun; tapi ieu bakal luput tina leungeunna, nya éta Edom, jeung Moab, jeung para pamingpin utama bani Amon. Daniel 11:41.

Dina ieu ayat, hukum Minggu di Amérika Serikat diidentifikasi, sarta aya sawatara nuansa halus dina petikan Daniel anu pantes dipertimbangkeun. Aya tilu ayat anu padeukeut dina Daniel pasal sawelas ayat opat puluh nepi ka opat puluh tilu anu sadayana ngidentifikasi “nagara-nagara.” Dina ayat opat puluh, nagara-nagara anu ngawakilan urut Uni Soviét disapu ku kapapaan jeung Amérika Serikat dina taun 1989. Para sajarawan modéren mastikeun kanyataan ieu.

Teras dina ayat opat puluh dua urang manggihan kecap “nagara-nagara” anu ngawakilan sakabéh nagara di planét bumi, nalika raja ti kalér (kapapaan) ngarebut Mesir, anu ngawakilan sakumna dunya. Éta salah sahiji nuansa. Nu séjén tina dua nuansa anu ku sim kuring keur dirujuk dina tilu ayat éta ngalibetkeun kecap “luput” dina ayat opat puluh hiji, tuluy deui dina ayat opat puluh dua. Éta téh dua kecap Ibrani anu béda, sanajan duanana ditarjamahkeun jadi “luput.” Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “luput” dina ayat opat puluh dua hartina henteu manggihan pangluputan, sabab nalika “sapuluh raja” anu ngawakilan Perserikatan Bangsa-Bangsa sapuk pikeun masrahkeun pamaréntahan hiji-dunya maranehna kana kakawasaan sato galak kapapaan, moal aya anu luput—moal aya pangluputan.

Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh ditempo téh nyaéta sapuluh raja, anu can narima karajaan nepi ka ayeuna; tapi maranehna narima kakawasaan minangka raja sajam lilana babarengan jeung sato galak éta. Maranehna sarupa pikiranana, sarta bakal masrahkeun kakawasaan jeung kakuatan maranehna ka sato galak éta. Maranehna bakal nyieun perang ngalawan Anak Domba, sarta Anak Domba bakal ngéléhkeun maranehna; sabab Anjeunna téh Pangéran para pangéran, jeung Raja para raja; sarta maranehna anu bareng jeung Anjeunna téh anu disebut, anu dipilih, jeung anu satia. Sarta anjeunna ngandika ka kuring, Cai-cai anu ku maneh ditempo, tempat palacuran éta linggih, nyaéta bangsa-bangsa, jeung réa jalma, jeung nagara-nagara, jeung rupa-rupa basa. Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh ditempo dina sato galak éta, maranehna bakal mikangéwa ka eta palacuran, sarta bakal ngajadikeun manéhna taya nanaon jeung taranjang, sarta bakal ngadahar dagingna, jeung ngaduruk manéhna ku seuneu. Sabab Allah parantos nempatkeun kana haté maranehna pikeun ngalaksanakeun pangersa-Na, sarta pikeun sapuk, jeung masrahkeun karajaan maranehna ka sato galak éta, nepi ka sabda-sabda Allah kacumponan. Wahyu 17:12–17.

“sapuluh raja” ieu disebatkeun sababaraha kali dina firman Allah, sarta dina carita Élia, Ahab, raja Israil, jadi kapala sapuluh kaom, sarta anjeunna boga pamajikan Izébel. Izébel téh nyaéta kapapaan dina ahir dunya, Élia téh nyaéta para utusan tina amanat malaikat katilu, jeung Ahab téh nyaéta

kapala hiji pasatuan sapuluh raja. Ahab ngagambarkeun Amérika Sarikat minangka pamingpin Perserikatan Bangsa-Bangsa dina sajarah nubuat ngeunaan hukum Minggu. Nalika Mesir direbut ku Asyur, raja kalér dina Daniel sabelas opat puluh dua kakara maksa sapuluh raja éta supaya satuju nyerahkeun karajaan maranéhna ka kakawasaan papal.

“Wanci urang ngadeukeutan kana krisis panungtungan, pohara pentingna supaya aya kasaluyuan jeung kasatunggalan di antara sarana-sarana PANGERAN. Dunya pinuh ku badai, perang, jeung paselisihan. Tapi dina hiji kapala—nya éta kakawasaan papal—jalma-jalma bakal ngahiji pikeun ngalawan Allah dina diri para saksi-Na. Kasatunggalan ieu dikukuhkeun ku si murtad agung. Nalika manéhna ngupayakeun ngahijikeun para agénna pikeun merangan bebeneran, manéhna baris digawé pikeun mecah jeung nyebarkeun para pangabela éta bebeneran. Sirik, panyangka goréng, omongan jahat, dihasut ku manéhna pikeun nimbulkeun pasulayan jeung paséa.” Testimonies, volume 7, 182.

Dina ayat ka opat puluh hiji kapanggih kecap “luput”, sarta dina ayat ka opat puluh dua ogé kapanggih kecap “luput”, tapi éta téh dua kecap Ibrani anu béda. Kecap anu ditarjamahkeun jadi “luput” dina ayat ka opat puluh hiji ngandung harti luput saolah-olah ku kalicinan. Ieu téh kecap anu ditarjamahkeun jadi “luput” dina ayat ka genep tina Yesaya pasal dua puluh. “Dina poé éta” “nu nyicingan pulo ieu” nanya kumaha maranéhna bisa luput tina urang Asyur anu “dina poé éta” keur laun-laun nalukkeun dunya, sakumaha digambarkeun dina Daniel sabelas jeung sababaraha petikan Kitab Suci séjénna.

Dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh hiji, nalika kapausan, atawa sakumaha anjeunna digambarkeun ku Daniel, raja ti kalér, atawa sakumaha anjeunna digambarkeun ku Yesaya, urang Asyur, keur nalukkeun “tanah anu mulya” nu ngalambangkeun Amérika Sarikat, aya dua golongan anu diidentifikasi.

Anjeunna ogé bakal asup ka nagri anu mulya, sarta loba nagara bakal diruntuhkeun; tapi ieu bakal luput tina leungeunna, nyaéta Édom, jeung Moab, jeung para pamingpin ti bani Amon. Daniel 11:41.

Anu saurang nyaeta “seueur jelema” anu ditumbalkeun, sedengkeun golongan anu séjén dilambangkeun minangka “Édom, Moab jeung para lulugu urang Amon.” Dina waktu hukum Minggu, Wahyu dalapan belas ayat opat nyauran jalma-jalma anu masih kénéh aya di Babul supaya “kaluar.”

Sarta kuring ngadéngé sora anu séjén ti sawarga, pokna, Kaluarlah ti dinya, umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah narima tina bala-balana. Wahyu 18:4.

Edom, Moab, jeung para pamingpin bani Amon téh nya éta jalma-jalma anu luput ku kalicinan, sakumaha bangsa-bangsa pulo dina Yesaya dua puluh miharep sangkan bisa ngalakukeun kitu.

Dina ayat opat puluh hiji, nuansa séjén anu ku sim kuring dimaksud nyaéta yén dina ayat opat puluh, opat puluh hiji, jeung opat puluh dua urang manggihan kecap “nagara-nagara,” tapi dina ayat opat puluh hiji éta téh kecap tambahan, lain aya dina kecap-kecap aslina Daniel sarta henteu

pantes aya di dinya. Loba nagara geus diruntuhkeun minangka panggenepan ayat opat puluh dina waktu ragragna Uni Soviét, jeung loba nagara direbut nalika kapapaan nyokot alih Perserikatan Bangsa-Bangsa. Tapi dina hukum Minggu di Amérika Serikat, “loba” anu diruntuhkeun téh lain loba nagara; maranéhna ngan ukur bisa jadi Adventist Poé Katujuh.

“Lamun cahaya bebeneran geus dipidangkeun ka anjeun, nembongkeun poé Sabat tina parentah kaopat, sarta nembongkeun yén euweuh dasar dina Firman Allah pikeun panganggeusan poé Minggu, tapi anjeun tetep kénéh pageuh nyekel sabat palsu éta, nolak nyucikeun Sabat anu ku Allah disebut ‘poé Kami anu suci,’ anjeun narima tanda sato galak. Iraha ieu kajadian? Nalika anjeun nurut kana kaputusan anu maréntahkeun anjeun supaya eureun digawé dina poé Minggu sarta nyembah ka Allah, bari anjeun terang yén teu aya hiji kecap ogé dina Kitab Suci anu nembongkeun yén poé Minggu téh lain ngan saukur poé kerja biasa, anjeun satuju pikeun narima tanda sato galak, sarta nampik meterai Allah.” Review and Herald, 13 Juli 1897.

Sakur anggota Garéja Advent Poé Katujuh narima doktrin Sabat nalika maranéhna mimiti dibaptis jadi anggota garéja, sarta maranéhna kudu nanggungjawaban kana “cahaya kayaktian” ngeunaan Sabat.

“Parobahan poé Sabat téh mangrupa tanda atawa cap tina kakawasaan garéja Romawi. Jalma-jalma anu, sanggeus ngartos kana panalungtikan parentah kaopat, milih miara sabat palsu ngagantikeun Sabat anu sajati, ku kituna maranéhna keur méré panghormatan ka éta kakawasaan anu ngan ku éta waé hal éta diparéntahkeun. Tanda sato galak téh nyaéta sabat kapausan, anu geus ditarima ku dunya ngagantikeun poé anu geus ditangtukeun ku Allah.

“Can aya nu acan nampi tanda sato galak. Wanci pangudagan can acan sumping. Aya urang-urang Kristen sajati dina unggal garéja, kalebet oge dina paguyuban Katolik Roma. Taya saurang ogé anu dikutuk saméméh maranéhna nampi caang jeung ningali kawajiban parentah kaopat. Tapi waktu parentah éta medal pikeun maksa ngalaksanakeun sabat palsu, sarta sora tarik malaikat katilu ngingetkeun manusa ulah nyembah ka sato galak jeung gambarna, harita garis pamisah antara nu palsu jeung nu sajati bakal katémbong écés. Ti dinya, jalma-jalma anu masih kénéh neruskeun palanggaran bakal nampi tanda sato galak.

“Kalawan léngkah anu gancang urang keur ngadeukeutan mangsa ieu. Nalika garéja-garéja Protestan ngahiji jeung kakawasaan sipil pikeun ngadukung hiji agama palsu, anu ku lantaran nentang éta karuhunna maranéhna kungsi nandangan panyiksa anu pangkejemna, mangka Sabat papal bakal dipaksakeun ku kakawasaan gabungan garéja jeung nagara. Bakal aya murtad nasional, anu tungtungna ngan ukur kana karuksakan nasional.” Manuscript 51, 1899.

Dina hukum Minggu, hiji-hijina jalma anu dipertanggungjawabkeun pikeun cahaya malaikat katilu téh nyaéta umat Advent Poé Katujuh, sabab ngan dina waktu éta jalma-jalma di luar Adventisme bakal dipaparin ujian malaikat katilu. “Loba” anu diruntuhkeun dina hukum Minggu téh nyaéta umat Advent Laodikea, sabab “pangadilan dimimitian ti imah Allah.”

Ku kituna nu pandeuri bakal jadi pangheulana, jeung nu pangheulana jadi pandeuri; sabab loba anu disebut, tapi saeutik anu dipilih. Mateus 20:16.

Yesaya mangrupikeun “tanda jeung kaajaiban” pikeun Mesir jeung Etiopia ngeunaan pangawasaan dunya ku kapapaan anu lumangsung laun-laun. Mesir nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa; Etiopia nyaéta Amérika Sarikat, sarta Asyur nyaéta kapapaan. Dina latar sajarah nubuat éta, Yesaya mimiti ngedalkeun runtuyan nubuat ngeunaan kabinasaan. Pasal dua puluh dua nyaritakeun ngeunaan urang Laodikea anu diruntuhkeun dina mangsa hukum Minggu jeung urang Filadelfia anu nyaur “Edom, Moab jeung para pamingpin anak-anak Amon” kaluar ti Babul.

Adventisme Laodikea henteu miboga tabiat anu diperlukeun pikeun disalametkeun, sarta maranéhna disemburkeun kaluar tina sungut Gusti dina hukum Minggu. Kuring nyatet kanyataan ieu ngan ukur pikeun nekenkeun poin salajengna. Yesaya dua puluh dua ngagambarkeun alesan séjén naha Laodikea leungit, sabab nubuat kabinasaan téh ditujukeun ka lebak “vision.” Aya dua kecap Ibrani utama anu ditarjamahkeun jadi “vision.” Nu hiji ngagambarkeun runtuyan kajadian profétis, sedengkeun nu séjén ngagambarkeun hiji paningal ngeunaan Kristus. Nu hiji aya di luar gereja, sedengkeun nu séjén aya di jero gereja. Kecap dina pasal dua puluh dua téh nyaéta vision anu ngagambarkeun kajadian-kajadian profétis, sarta éta kecap anu sarua anu ditarjamahkeun jadi “vision” dina kitab Siloka.

Dimana teu aya titingalian, bangsa jadi musna; tapi sing saha anu ngajaga hukum, bagja manéhna. Siloka 29:18.

“Beban lebak paningal” teh nya éta nubuatan anu nandaan dua golongan panyembah di garéja Allah dina ahir dunya. Hiji golongan, anu dilambangkeun ku Shebna, nyaéta Laodikea, jeung golongan séjénna nyaéta Filadelfia, anu dilambangkeun ku Eliakim putra Hilikia. Bédana antara dua golongan dina éta pasal, tangtu waé, sarua jeung bédana dina pasemon sapuluh parawan. Hiji golongan miboga minyak dina waktu tengah peuting, sedengkeun golongan séjénna henteu. “Minyak,” minangka lambang, ngagambarkeun rupa-rupa bebeneran gumantung kana kontéks tempat éta kapanggih; nanging dina Yesaya dua puluh dua, “minyak” tina sapuluh parawan téh dilambangkeun ku kecap “paningal.” Hiji golongan miboga “minyak,” anu séjén henteu.

“Anu diurapi anu ngadeg di gigireun Gusti sakuliah bumi, boga kalungguhan anu baheula geus dipasrahkeun ka Sétan minangka kerub anu nangtayungan. Ku jalan mahluk-mahluk suci anu ngurilingan tahta-Na, Gusti ngajaga komunikasi anu langgeng jeung para pangeusi bumi. Minyak emas éta ngalambangkeun rahmat anu ku Allah dipaké pikeun ngajaga lampu-lampu jalma-jalma percaya supaya tetep dieusi, sangkan éta lampu ulah ngagurilap tuluy pareum. Lamun henteu ku sabab minyak suci ieu dituangkeun ti sawarga dina amanat-amanat Roh Allah, kakawasaan-kakawasaan kajahatan bakal ngawasaan manusa sagemblengna.

Allah dihina nalika urang teu narima pangandika-pangandika anu dikintunkeun-Na ka urang. Ku kituna urang nolak minyak emas anu rék dicurahkeun-Na kana jiwa urang supaya bisa ditepikeun ka jalma-jalma anu aya dina poék. Nalika sora panggero datang, ‘Behold, the bridegroom cometh; go ye out to meet him,’ jalma-jalma anu henteu narima minyak suci, anu henteu miara kurnia Kristus dina hate maranéhna, bakal manggihan, saperti parawan-parawan bodo, yén maranéhna teu siap papanggih jeung Gustina. Dina dirina sorangan maranéhna teu boga kawasa pikeun meunangkeun éta minyak, sarta kahirupan maranéhna jadi ruksak. Tapi lamun Roh Suci Allah dipénta, lamun urang nyuhunkeun kalawan mangrupa panyambat,

saperti Musa, ‘Show me thy glory,’ kanyaah Allah bakal dicurangkeun ka sakuliah hate urang. Ngaliwatan pipa-pipa emas, minyak emas bakal ditepikeun ka urang. ‘Not by might, nor by power, but by my Spirit, saith the Lord of Hosts.’ Ku narima cahaya sinar anu caang tina Panonpoé Kabeneran, anak-anak Allah nyinar minangka caang-caang di dunya.” Review and Herald, July 20, 1897.

Ruh para nabi silih akur, sarta dua anu diurapi dina kitab Zakaria téh ogé dua saksi dina Wahyu sabelas.

“Ngeunaan dua saksi éta, nabi nyatakeun deui kieu: ‘Ieu téh dua tangkal zaitun, jeung dua kaki dian anu nangtung di payuneun Allah nu ngawasa bumi.’ ‘Firman Anjeun,’ saur nu nulis Jabur, ‘nyaeta lampu pikeun suku abdi, jeung cahaya pikeun jalan abdi.’ Wahyu 11:4; Jabur 119:105. Dua saksi éta ngawakilan Kitab Suci Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar. Duanana mangrupa kasaksian anu penting ngeunaan asal-usul jeung kalanggengan hukum Allah. Duanana oge jadi saksi ngeunaan rarancang kasalamatan. Lambang-lambang, kurban-kurban, jeung nubuat-nubuat dina Perjangjian Heubeul nuduhkeun ka hareup kana hiji Jurusalamet anu bakal sumping. Injil-injil jeung Surat-surat Rasul dina Perjangjian Anyar nyaritakeun ngeunaan hiji Jurusalamet anu parantos sumping, luyu pisan jeung cara anu geus diwartakeun ku lambang jeung nubuat.” The Great Controversy, 267.

Dua jalma nu diurapan dina kitab Zakaria ngawakilan prosés komunikasi anu digambarkeun dina Wahyu pasal hiji. “Minyak” anu mangrupa “visi” nubuat ngeunaan kajadian-kajadian sajarah ditepikeun ngaliwatan Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar. Dina Wahyu sebelas, ku kontéksna, dua saksi ieu diidentifikasi minangka Musa jeung Elia. Musa jeung Elia téh mangrupa lambang pikeun dirina sorangan.

Nalika digambarkeun babarengan saperti di Gunung Pangrobahan Rupa atawa dina Wahyu sabelas, maranéhna mangrupikeun lambang tina dua bebeneran anu béda. Di gunung éta maranéhna ngawakilan para syahid salila krisis hukum Minggu jeung saratus opat puluh opat rébu, sedengkeun dina Wahyu sabelas maranéhna ngawakilan Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar. Tapi pikeun Adventisme maranéhna ngawakilan anu leuwih ti éta kénéh. Dua saksi pikeun urang Yahudi nyaéta “hukum jeung para nabi” anu ngawakilan Perjangjian Heubeul, jeung dua saksi pikeun urang Kristen nyaéta Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar, tapi pikeun Adventisme dua saksi téh nyaéta firman Allah jeung kasaksian Yesus. Ieu sababna Yohanes aya di Patmos.

Kami, Yahya, anu ogé jadi dulur maranéh, jeung sasama dina kasangsaraan, dina Karajaan, jeung dina kasabaran Yesus Kristus, keur aya di pulo anu disebut Patmos, ku sabab firman Allah, jeung ku sabab kasaksian Yesus Kristus. Wahyu 1:9.

Dina Yesaya dua puluh dua, dua saksi nyaéta Musa jeung Elia digambarkeun, sanajan éta ngan bisa kaharti lamun anjeun ngalarapkeun prinsip Alfa jeung Omega kana éta pasal. Titenan di mana Yesus ngamimitian panjelasan-Na ngeunaan “tetenjoan” kajadian-kajadian nubuat ka murid-murid-Na dina jalan ka Emaus.

“Dimimitian ti Musa, nyaéta Alfa pisan tina sajarah Kitab Suci, Kristus nerangkeun dina sakabéh Kitab Suci hal-hal anu nyarita ngeunaan Anjeunna sorangan.” Desire of Ages, 796.

Elia teh nabi anu nembongan saméméh poé PANGERAN anu agung jeung matak pikasieuneun, kalayan hiji amanat anu dumasar kana prinsip Alfa jeung Omega, malikkeun hate para bapa (alfa) ka anak-anak (omega). Musa jeung Elia ngawakilan alfa jeung omega tina nubuat Alkitab. Lamun anjeun tiasa ngadangu éta, Musa nyaéta William Miller. Boh Musa boh Miller paéh, jeung duanana ku ilham diidentipikasi salaku jalma-jalma anu disalametkeun. Musa tangtu baé dihirupkeun deui pas sanggeus pupusna, tapi para malaikat ngantosan di sabudeureun kuburan Miller nepi ka anjeunna dihirupkeun deui. Elia ngawakilan utusan panungtungan saméméh datangna poé PANGERAN anu agung jeung matak pikasieuneun.

“Urang Yahudi narékahan ngahalangan pangwawaran amanat anu geus diprediksikeun dina Firman Allah; tapi nubuat kudu kasorang. PANGERAN ngandika, ‘Lah, Kami rek ngutus ka aranjeun Nabi Elia saméméh datangna poé PANGERAN anu agung jeung pikasieuneun’ (Malachi 4:5). Tangtu aya saurang anu bakal datang dina roh jeung kakawasaan Elia, sarta nalika anjeunna nembongan, jelema-jelema bisa waé nyebut, ‘Anjeun teuing sumanget, anjeun henteu napsirkeun Kitab Suci ku cara anu merenah. Hayu atuh kuring béjakeun kumaha anjeun kudu ngajarkeun amanat anjeun.’”

“Aya loba anu teu bisa ngabédakeun antara padamelan Allah jeung padamelan manusa. Kami baris nyarioskeun bebeneran sakumaha Allah maparinana ka kami, sarta ayeuna kami nyebutkeun, Lamun aranjeun terus milarian kasalahan, ngabogaan sumanget paséa, aranjeun moal kungsi nyaho bebeneran. Isa ngandika ka murid-murid-Na, ‘Aing kénéh boga loba hal pikeun diucapkeun ka maraneh, tapi ayeuna maraneh can kuat nanggungna’ (Yohanes 16:12). Maranéhna can aya dina kaayaan anu sanggup ngahargaan perkara-perkara anu suci jeung langgeng; tapi Isa jangji rék ngutus Panglipur, anu bakal ngajar maranéhna sagala hal, sarta ngingetkeun deui ka maranéhna sagala perkara, naon waé anu geus diucapkeun-Na ka maranéhna. Dulur-dulur, urang ulah ngagantungkeun kapercayaan ka manusa. ‘Maneh ulah ngandel ka manusa, anu napasna aya dina liang irungna; sabab naon atuh ajénna?’ (Yesaya 2:22). Aranjeun kudu ngagantungkeun jiwa aranjeun anu teu walakaya ka Isa. Teu pantes pikeun urang nginum tina cinyusu lebak, ari aya cinyusu di gunung. Hayu urang ninggalkeun aliran-aliran handap; hayu urang datang ka mata cai anu leuwih luhur. Lamun aya hiji perkara bebeneran anu ku aranjeun can kaharti, anu dina éta perkara aranjeun can sapamadegan, talungtik, bandingkeun ayat jeung ayat, teuleumkeun aci bebeneran jero pisan kana tambang Firman Allah. Aranjeun kudu nempatkeun diri aranjeun jeung pamadegan aranjeun dina altar Allah, miceun pamanggih anu geus kabentuk ti heula, sarta ngantep Roh Sawarga nungtun aranjeun kana sagala bebeneran.” Selected Messages, buku 1, 412.

Dina Yesaya dua puluh dua, Sebna jeung Elyakim ngalambangkeun jalma-jalma nu wijaksana jeung nu bodo di jero Adventisme dina ahir dunya, nalika raja ti kalér keur ngagugulung ka Yerusalem. Elyakim bin Hilkia miboga “titingalian,” sedengkeun Sebna henteu.

Di mana teu aya titingalian, bangsa éta binasa; ari sing saha anu ngajaga hukum, bagja anjeunna. Siloka 29:18.

Pesen nubuatan, nyaéta “tetempoan” dina ayat ieu, nyangkem dua perkara. Maranéh ngartos kana nambahanana cahaya nubuatan tuluy hirup, jeung lamun henteu—maranéh paéh. Lamun maranéh teu ngartos, mangka maranéh moal bisa disiapkeun pikeun ngajaga Sabat dina mangsa ujian hukum Minggu. Eta bakal jadi, “kasep teuing.” Nalika urang Advent Laodikea diragragkeun dina waktu hukum Minggu, maranéh nolak hukum éta lantaran maranéh geus nolak “tetempoan ngeunaan bebeneran.” Maranéh teu boga minyak, maranéh teu ngartos kana nambahanana pangaweruh anu dibuka segelna pas saméméh panto rahmat ditutup.

Sabab maneh nyebut, Kami beunghar, jeung beuki loba harta banda, sarta teu butuh nanaon; ari maneh henteu nyaho yén saenyana maneh téh sangsara, pikasediheun, miskin, buta, jeung taranjang. Wahyu 3:17.

Tandha Yesaya téh nya éta anjeunna leumpang buligir sarta tataranjang suku salila tilu taun. Anjeunna ngalakonan kitu pikeun ngingetkeun jalma-jalma anu daék ngadéngé kana amanat kenabianna, yén lamun aranjeun henteu ngartos kana titingalian ngeunaan kajadian-kajadian nubuat, aranjeun bakal nepi ka hukum Minggu sarta jadi tawanan anu digiring indit dina kaayaan nalangsara, pikasediheun, miskin, lolong, jeung buligir. Yesaya jadi hiji tanda jeung kaajaiban pikeun sajarah Yesaya, tapi leuwih ti kitu pikeun ahir dunya.

Ayeuna sakabéh perkara ieu tumiba ka maranéhna pikeun jadi conto; sarta éta dituliskeun pikeun panggeuing ka urang, anu ka urang geus datang ahir jaman. 1 Korinta 10:11.

Dina lima ayat kahiji dina bab dua puluh dua, Yerusalem, kota Daud, dicirian minangka hiji “kota anu ribut,” “kota anu bungah,” anu pinuh ku “kaributan.” Hiji ungkapan klasik Kitab Suci anu malah dipaké ku jalma-jalma dunya dipaké dina ieu bab pikeun ngawakilan kota anu “bungah” tur “ribut” anu pinuh ku “kaributan,” nalika maranéhna dina ayat tilu welas kalayan bungah nyebut, “hayu urang dahar jeung nginum; sabab isukan urang bakal paéh.” Sanajan kitu, sanajan maranéhna bungah, jalma-jalma maranéhna paraeh, tapi lain ku pedang, lain deuih dina perang, ku kituna Yesaya ngedalkeun patalékan, “Naon anu nimpah ka maneh?”

Naon waé panyakitna, éta geus nyababkeun maranéhna naék ka hateup-hateup imah. Hateup-hateup imah téh mangrupa lambang nyembah ka panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang; éta mangrupa lambang spiritualisme. Adventisme aya dina hiji kasasab rohani dina éta petikan.

Jeung jalma-jalma anu nyembah ka tentara langit di luhur hateup-hateup imah; jeung jalma-jalma anu nyembah sarta anu sumpah demi PANGERAN, jeung anu sumpah demi Malkam; Jeung jalma-jalma anu murtad ti PANGERAN; jeung jalma-jalma anu henteu neangan PANGERAN, sarta henteu nanyakeun ka Anjeunna.

Cicingeun di payuneun PANGERAN Allah; sabab poé PANGERAN geus deukeut; sabab PANGERAN geus nyadiakeun hiji kurban, Anjeunna geus ngondang para tamuna. Jeung bakal kajadian dina poé kurban PANGERAN, yén Kami bakal ngahukum para pangeran, jeung anak-anak raja, jeung sakur anu maké pakean asing. Dina poé anu sarua Kami ogé bakal ngahukum sakur anu ngaléngkah kana bangbarung, anu ngeusian imah dunungan maranéhna ku kakerasan jeung panipuan. Zepanya 1:5–9.

Dina mangsa krisis hukum Minggu, Adventisme, anu dilambangkeun minangka Yerusalem, aya dina “lebak paningal.” Jalma-jalma anu nolak talatah nubuat anu dilambangkeun ku “minyak” atawa “paningal” keur ngalaksanakeun spiritisme, anu dibahas ku Paulus dina Kadua Tesalonika. Di dinya urang ogé manggihan jalma-jalma (Sebna) anu henteu narima kanyaah kana bebeneran.

Ku sabab ieu Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasaran anu pohara kuat, sangkan maranéhna percaya kana anu bohong; supaya sakabéh maranéhna dihukum anu henteu percaya kana bebeneran, tapi nyokot kasenangan dina kajahatan. 2 Tesalonika 2: 11, 12.

Tangtu, kecap “bebeneran” anu dipaké ku Paulus téh nyaéta kecap Yunani anu dicokot tina kecap Ibrani “bebeneran” anu diwangun ku ngagabungkeun tilu aksara Ibrani anu ngalambangkeun Alfa jeung Omega. Panolakan kana “bebeneran” anu digambarkeun minangka prinsip Alfa jeung Omega, ngadatangkeun kasasab anu kuat ka urang Laodikea, jeung kasasab éta nyaéta spiritualisme.

“Kieu saur nabi Yesaya: ‘Jeung lamun maranéhna nyarita ka maranéh, Panggihan ka anu boga roh pangeusi, jeung ka para tukang sihir anu ngéngklok jeung anu murmur: naha hiji bangsa henteu kudu néangan ka Allahna? naha pikeun nu hirup ka nu paéh? Ka hukum jeung ka kasaksian: lamun maranéhna henteu nyarita nurutkeun kana ieu pangandika, éta lantaran euweuh cahaya dina maranéhna.’ Yesaya 8:19, 20. Lamun manusa daék narima bebeneran anu kacida écésna ditepikeun dina Kitab Suci ngeunaan hakekat manusa jeung kaayaan nu paéh, maranéhna bakal ningali dina pangakuan jeung panyingkapan spiritualisme éta gawéna Iblis kalayan kakawasaan, tanda-tanda, jeung kaajaiban bohong. Tapi tibatan nyerahkeun kabébasan anu kacida dipikaresep ku hate kadagingan, sarta mungkir tina dosa-dosa anu dipikanyaah ku maranéhna, loba pisan jalma nutup panonna kana cahaya sarta terus lempeng leumpang, teu nganggap pangéling-éling, bari Sétan ninun jaring-jaringna ngurilingan maranéhna, jeung maranéhna jadi mangsana. ‘Sabab maranéhna henteu narima kanyaah kana bebeneran, supaya maranéhna bisa disalametkeun,’ ku kituna ‘Allah bakal ngirim ka maranéhna kasasab anu kuat, supaya maranéhna percaya kana bohong.’ 2 Tesalonika 2:10, 11.” The Great Controversy, 559.

Dina Yesaya dua puluh dua, jalma-jalma ti kota anu pinuh ku kagumbiraan dipaéhan, tapi lain ku perang atawa ku pedang; maranéhna kabeungkeut babarengan sarta dipaéhan jeung para pamingpin anu geus ngungsi.

“Lamun garéja ngalakonan jalan anu sarua jeung jalan dunya, maranéhna bakal ngabagi nasib anu sarua. Malah, sabab maranéhna geus nampa caang anu leuwih gedé, hukuman maranéhna bakal leuwih beurat batan hukuman jalma-jalma anu teu tobat.

“Urang salaku hiji umat ngaku miboga bebeneran anu ngaleuwihan unggal umat lianna di bumi. Ku sabab éta kahirupan jeung tabiat urang kudu sajalan jeung iman anu saperti kitu. Poé éta geus caket pisan ka urang, nalika jalma-jalma bener bakal di hijikeun kawas gandum anu mulya dina beungkeutan pikeun lumbung sawarga, ari jalma-jalma jahat, kawas jukut liar, bakal dikumpulkeun pikeun seuneu dina poé panungtungan anu agung. Tapi gandum jeung jukut liar ‘tumuwuh babarengan nepi ka usum panén.’” Testimonies, volume 5, 100.

Kapamingpinan dina Yesaya dua puluh dua geus di hijikeun ku “para pamanah.” Sebna dipikawanoh minangka pamingpin anu ngawasa kulawarga karajaan, sarta kalungguhanana baris dipasrahkeun ka Eliakim, putra Hilki. Dina Yesaya dua puluh dua, amanat nubuat anu diwakilan ku “tetempoan” ngeunaan kajadian-kajadian nubuat geus ngahasilkeun dua golongan anu nyembah di Yerusalem nalika raja kalér ngadeukeutan. Hiji golongan keur di hijikeun pikeun leuit sawarga, sedengkeun nu séjén pikeun seuneu poé-poé panungtung. Anu geus ngabeungkeut jalma-jalma jahat téh nyaéta “para pamanah,” anu mangrupikeun salah sahiji tina loba lambang Islam dina Pangandika Allah.

Sarta sesa tina cacah para pamanah, para jawara ti urang Kedar, baris ngurangan; sabab PANGERAN, Allah Israél, parantos ngandika kitu. Yesaya 21:17.

Jeung ieu ngaran-ngaran putra Ismael, nurutkeun ngaranna, luyu jeung turunanana: cikal Ismael, nyaéta Nebajot; jeung Kedar, jeung Adbeel, jeung Mibsam, Jeung Misma, jeung Duma, jeung Massa, Hadar, jeung Tema, Yetur, Nafis, jeung Kedema: Ieu téh putra-putra Ismael, sarta ieu ngaran-ngaran maranéhna, nurutkeun kota-kotana, jeung nurutkeun puri-purina; dua welas pangéran nurutkeun bangsana. Kajadian 25:13–16.

Kapamingpinan Adventisme dibeungkeut ku para pamanah nalika maranéhna nampik éta talatah yén Islam narajang Amérika Sarikat dina 11 Séptémber 2001, minangka pangujudan nubuat Alkitab. Serangan dina 9/11 éta mangrupa paneguhan kana éta talatah anu geus dibuka segelna dina taun 1989, dina mangsa runtagna Uni Soviét. Serangan Islam dina 9/11 sajajar jeung 11 Agustus 1840, nalika hiji nubuat ngeunaan Islam anu keur dikekang nguatkeun talatah malaikat kahiji ku cara netepkeun aturan nubuat utama Miller, yén sapoé ngawakilan sataun. Tanggal 11 Agustus 1840 mangrupikeun pangujudan hiji kajadian anu geus diramalkeun anu dumasar kana prinsip sapoé pikeun sataun. Nalika éta kajadian kacumponan, talatah malaikat kahiji dibawa ka unggal stasion misi di sakuliah dunya.

9/11 mastikeun aturan utama tina “tetenjoan” anu dipaparinkeun ka Adventisme pikeun diproklamasikeun. Aturan éta nyaéta yén sajarah ngulang deui. Nalika prinsip sapoé pikeun sataun dikukuhkeun dina 11 Agustus 1840, malaikat anu perkasa dina Wahyu sapuluh turun, nandaan pangkuatan pesen jam pangadilan Miller; ku kituna ngalambangkeun waktu malaikat dina Wahyu dalapan welas turun dina 9/11.

“Kumaha bisa aya kecap yén kuring geus nyatakeun yén New York bakal disapu ku gelombang pasang? Ieu can kungsi ku kuring diucapkeun. Kuring geus nyarios, nalika kuring ningali gedong-gedong jangkung keur diwangun di dinya, tingkat demi tingkat, ‘Pamandangan anu kacida pikasieuneunna bakal kajadian nalika Gusti jumeneng pikeun ngoyagkeun bumi kalawan dahsyat! Mangka kecap-kecap dina Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’ Sakabéh pasal ka dalapan welas tina Wahyu téh mangrupa panggeuing ngeunaan naon anu bakal tumiba ka bumi. Tapi kuring teu boga cahaya anu husus ngeunaan naon anu bakal kajadian ka New York, iwal ti yén kuring nyaho yén hiji poé gedong-gedong gedé di dinya bakal diruntuhkeun ku puteran jeung panggulingan kakawasaan Allah. Tina cahaya anu dipasihkeun ka kuring, kuring nyaho yén karuksakan aya di dunya. Hiji kecap ti Gusti, hiji sentuhan tina kakawasaan-Na anu maha perkasa, sarta wangunan-wangunan anu masif ieu bakal rubuh.

Pamandangan-pamandangan bakal kajadian anu pikasieuneunna teu sanggup ku urang dibayangkeun.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

Tangtu, masih loba deui nu bisa diucapkeun ngeunaan Islam, tapi Shebna ngagambarkeun jalma-jalma anu nolak “tetempoan” sajarah nubuat anu dumasar kana pengulangan sajarah, dibarengan ku bebeneran utama tina pengulangan sajarah—yen awal hiji perkara ngagambarkeun ahir hiji perkara. Ditahanna Islam dina 11 Agustus 1840 nurunkeun malaikat dina Wahyu sapuluh, jeung dileupaskeunana Islam dina 9/11 nurunkeun malaikat dina Wahyu dalapan belas.

Sarta ceuk kaula, Dangukeun, mangga, heh para kapala Yakub, jeung maraneh para pangeran ti kulawarga Israil; lainkah kawajiban maraneh pikeun nyaho kanaadilan? Maraneh anu ngabenci kana kahadéan, jeung nyaah ka kajahatan; anu ngulitan kulit maranéhna tina awakna, jeung nyoplokkeun dagingna tina tulang-tulangna; anu ogé ngadahar daging umat Kami, jeung ngupasan kulitna tina awakna; jeung maraneh meupeuskeun tulang-tulangna, sarta nyacag maranéhna jadi potongan-potongan, sakumaha keur panci, jeung sakumaha daging di jero kawali. Tuluy maranéhna bakal sasambat ka PANGERAN, tapi Mantenna moal ngadangu ka maranéhna; enya, Mantenna bakal nyumputkeun rarayna ti maranéhna dina waktu éta, sakumaha maranéhna geus ngalakonan kajahatan dina sagala lampahna. Kieu timbalan PANGERAN ngeunaan para nabi anu nyasabkeun umat Kami, anu ngegel ku huntuna, tuluy nyebut, Damai; ari sing saha anu henteu ngeusian sungut maranéhna, ka manehna maranéhna malah nyiapkeun perang. Ku sabab éta, peuting bakal datang ka maraneh, nepi ka maraneh moal meunang tetenjoan; jeung poek bakal tumiba ka maraneh, nepi ka maraneh moal bisa ngajenkeun; panonpoé bakal surup ka para nabi, jeung beurang bakal poek pikeun maranéhna. Tuluy para paningal bakal era, jeung para juru tenung bakal bingung; enya, maranéhna kabéh bakal nutupan biwirna, lantaran teu aya jawaban ti Allah. Tapi saéstuna, kaula pinuh ku kawasa ku Roh PANGERAN, jeung ku kaadilan, jeung ku kakuatan, pikeun ngébréhkeun ka Yakub palanggaranana, jeung ka Israil dosana. Dangukeun ieu, mangga, heh para kapala kulawarga Yakub, jeung maraneh para pangeran ti kulawarga Israil, anu geuleuh ka kaadilan, jeung ngabalikkeun sagala kajujuran. Maraneh ngadegkeun Sion ku getih, jeung Yerusalem ku kajahatan. Para kapalana ngahakiman lantaran ganjaran, jeung para imamna ngajar lantaran upah, jeung para nabina ngajenkeun lantaran duit; padahal maranéhna ngandel ka PANGERAN, sarta nyebut, Lainkah PANGERAN aya di tengah-tengah urang? Moal aya kajahatan nu nimpa ka urang. Mika 3:1–11.

Jeung raména sakabéh bangsa anu merangan Ariel [Yerusalem], nya éta sakabéh anu merangan dirina jeung bénténgna, sarta anu nyusahkeun dirina, bakal jadi kawas impian dina tetenjoan peuting. Bakal enya kawas lamun aya jelema lapar ngimpi, jeung, behold, manéhna keur dahar; tapi manéhna hudang, jeung jiwana kosong; atawa kawas lamun aya jelema halabhab ngimpi, jeung, behold, manéhna keur nginum; tapi manéhna hudang, jeung, behold, manéhna lemes, sarta jiwana masih hayang; kitu bakal jadi raména sakabéh bangsa anu merangan gunung Sion. Eureun heula, tuluy heran; ngagorowoklah, enya ngagorowok: maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oléng, tapi lain ku inuman keras. Sabab PANGERAN geus ngocorkeun ka maranéh roh saré anu jero, sarta geus meungpeuk panon maranéh: para nabi jeung pamingpin maranéh, para paningal, geus ku Mantenna ditutupan. Jeung sakabéh tetenjoan geus jadi ka maranéh kawas kecap-kecap dina hiji kitab anu disegel, anu ku jalma-jalma dipasrahkeun ka

anu pinter maca, bari ceukna, “Mangga, baca ieu”; tapi manéhna ngajawab, “Abdi teu tiasa; sabab ieu disegel.” Jeung kitab éta dipasrahkeun ka anu teu bisa maca, bari ceukna, “Mangga, baca ieu”; tapi manéhna ngajawab, “Abdi teu bisa maca.” Ku sabab éta PANGERAN ngandika, “Ku lantaran bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus ngajauh ti Kami, sarta kasieun maranéhna ka Kami ngan diajarkeun ku parentah manusa: ku sabab éta, behold, Kami bakal neraskeun nyieun hiji karya anu matak pikaheaneun di antara ieu bangsa, enya hiji karya anu matak pikaheaneun jeung hiji kaajaiban: sabab hikmat jalma-jalma wijaksana maranéhna bakal sirna, sarta pangarti jalma-jalma nu wijaksana maranéhna bakal disumputkeun.” Cilaka ka maranéhna anu neangan jero-jero pikeun nyumputkeun rarancangna ti PANGERAN, sarta pagawéan maranéhna aya dina poék, tuluy maranéhna nyebut, “Saha anu ningali ka kami? jeung saha anu nyaho ka kami?” Tangtu, malikkeun sagala hal ku maranéh bakal dianggep kawas taneuh liat tukang nyieun kendi: naha hasil pagawéan bakal nyebut ngeunaan anu nyieunna, “Manéhna henteu nyieun abdi”? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebut ngeunaan anu ngabentukna, “Manéhna teu boga pangarti”? Yesaya 29:7–16.

Lebak titingalian, numutkeun Yesaya, nya éta “poé kasusah, jeung poé diinjak-injak, jeung poé kabingungan ku Gusti Allah semesta tentara di lebak titingalian, ngaruntuhkeun témbok-témbok, sarta aya panjerit ka gunung-gunung.” Ku sabab éta Yesaya ceurik kacida paitna, sakumaha Isa ogé kitu.

Cimata Yesus lain lantaran ngadagoan sangsara-Na sorangan. Di hareupeun-Na aya Getsemani, tempat nu enggal kacepeng ku pikasieuneun poek nu kacida gedéna. Gapura domba gé kasampak, anu salila mangabad-abad dilangkungan ku sato-sato pikeun kurban pangbakti. Éta gapura geura kabuka pikeun Anjeunna, Sang Antitipi Agung, anu ku kurban-Na pikeun dosa-dosa dunya sakabéh kurban éta geus nunjuk ka Anjeunna. Teu jauh ti dinya aya Kalvari, tempat kasangsaraan-Na nu geus ngadeukeutan. Tapi lain ku sabab panginget kana pupus-Na nu kejem éta Jurusalamet ceurik jeung ngagerentes ku kacapean jiwa. Duka-Na lain duka nu mentingkeun diri. Pikiran kana kasangsaraan-Na sorangan henteu nyingsieunan jiwa nu mulya tur rela ngurbankeun diri éta. Anu nembus manah Yesus téh nya éta pintonan Yerusalem—Yerusalem anu geus nampik Putra Allah sarta ngahinakeun kanyaah-Na, anu nolak diyakinkeun ku mujijat-mujijat-Na nu agung, sarta nu geus rek nyabut nyawa-Na. Anjeunna ningali kumaha kaayaan dirina dina kasalahanana ku sabab nampik Panebusna, jeung kumaha saenyana manéhna bisa jadi lamun baheula narima ka Anjeunna nu ngan hiji-hijina sanggup nyageurkeun tatu-na. Anjeunna geus sumping pikeun nyalametkeun dirina; kumaha bisa Anjeunna ngantepkeun dirina?

“Israél geus jadi hiji umat anu dipikaresep; Allah geus ngajadikeun Bait-Na jadi padumukan-Na; éta téh ‘éndah ku tempatna, kabungahan sakumna bumi.’ Jabur 48:2. Catetan leuwih ti sarébu taun ngeunaan pangreksa Kristus jeung kanyaah-Na anu lemah lembut, saperti kanyaah saurang bapa ka anakna anu tunggal, aya di dinya. Di éta Bait para nabi geus ngedalkeun pangéling-ngéling maranéhna anu khidmat. Di dinya padupaan anu hurung geus diayunkeun, sedengkeun menyan, anu campur jeung doa-doa para nu nyembah, geus naék ka Allah. Di dinya getih sato-sato geus ngalir, minangka lambang getih Kristus. Di dinya Yéhuwa geus nembongkeun kamulyaan-Na luhureun tutup pangampuran. Di dinya para imam geus

ngalaksanakeun palayananana, sarta kaagungan lambang jeung upacara geus lumangsung mangabad-abad. Tapi sakabéh ieu kudu aya tungtungna.”

“Yesus ngangkat panangan-Na,—anu sakitu remenna ngaberkahan nu gering jeung nu nandangan sangsara,—tuluy ngibarkeunana ka arah kota anu geus ditangtukeun kana karuksakan, sarta ku ucapan nu pegat-pegat ku kasedihan ngagero: ‘Lamun maneh nyaho, enya maneh sorangan, sahenteuna dina poé maneh ieu, perkara-perkara anu jadi kagungan katengtreman maneh!—’ Di dieu Jurusalamet eureun, sarta henteu ngedalkeun naon anu sabenerna bisa jadi kaayaan Yerusalem lamun manéhna narima pitulung anu dipikahayang ku Allah pikeun dipaparinkeun ka dirina,—kurnia Putra-Na anu dipikanyaah. Lamun Yerusalem nyaho naon anu jadi hak istimewa pikeun dipikanyaho, sarta nginditkeun diri nurut kana caang anu geus dikirimkeun ku Sawarga ka dirina, manéhna bisa nembongan dina kamulyaan karaharjaan, ratu karajaan-karajaan, merdika dina kakuatan kakawasaan anu dipaparinkeun ku Allah. Moal aya soldadu bersenjata nangtung di gapurana, moal aya panji-panji Rum ngageleber tina tembokna. Takdir anu mulya anu bisa ngaberkahan Yerusalem lamun manéhna narima Panebusna mucunghul di hareupeun Putra Allah. Anjeunna ningali yén ku jalan Anjeunna Yerusalem bisa jadi geus dicageurkeun tina panyakitna anu parna, dibébaskeun tina pangbeungkeutan, sarta diteguhkeun jadi metropolis anu perkasa di bumi. Ti tembok-tembokna japati karapihan bakal indit ka sagala bangsa. Manéhna bakal jadi makuta kamulyaan dunya.”

“Tapi gambaran anu caang ngeunaan naon anu ku Yerusalem bisa jadi luntur tina paningal Jurusalamet. Anjeunna nyadar kana naon kaayaanana ayeuna dina handapeun kuk Romawi, nanggung panengkeul murka Allah, geus katangtukeun pikeun pangadilan pamales-Na. Anjeunna neruskeun deui untaian ratapan-Na anu pegat: ‘Tapi ayeuna eta hal-hal disumputkeun tina panon maneh. Sabab bakal datang poé-poé ka maneh, waktu musuh-musuh maneh ngadamel kubu ngurilingan maneh, ngepung maneh sabudeureun, sarta neken maneh ti sakurilingna, tuluy ngaruntuhkeun maneh nepi ka rata jeung taneuh, kitu deui anak-anak maneh di jero maneh; jeung maranehna moal ngantunkeun dina maneh hiji batu ogé tumpang tindih kana batu séjén; sabab maneh teu nyaho kana waktu kedatangan pamariksaan ka maneh.’”

Kristus sumping pikeun nyalametkeun Yerusalem jeung anak-anakna; tapi kareueus, kamunafikan, dengki, jeung niat jahat urang Parisi geus nyegah Anjeunna tina ngalaksanakeun maksud-Na. Yesus terang kana pambalasan anu pikasieuneun anu bakal tumiba kana eta kota anu geus ditangtukeun kana karuksakan. Anjeunna ningali Yerusalem dikurilingan ku pasukan-pasukan perang, pangeusina anu keur dikepung didesek nepi ka kalaparan jeung pati, ibu-ibu dahar kana mayit anak-anakna sorangan, sarta kolot jeung anak silih rebutkeun cacag panungtung katuangan ti sasamana, ku sabab kanyaah alamiah geus diruksak ku nyeri nyegrakna kalaparan. Anjeunna ningali yen kakukuhan hate urang Yahudi, sakumaha kabuktian dina panolakan maranehna kana kasalametan-Na, bakal ngabalukarkeun maranehna oge nolak tunduk ka pasukan anu nyerang. Anjeunna nenjo Kalvari, tempat Anjeunna bakal diangkat, pinuh ku salib-salib sakandel tatangkalan leuweung. Anjeunna ningali pangeusi anu sangsara keur nandangan panyiksaan dina pakakas panyiksa jeung ku panyaliban, karaton-karaton anu éndah diruksak, Bait Allah jadi ruruntuhan, jeung tina témbokna anu kacida gedéna moal aya hiji batu oge nu tinggal nindihan batu sejen, sedengkeun kotana

dibajak kawas sawah. Mé mang pantes Jurusalamet ceurik dina kasangsaraan anu jero nalika ningali eta tetempoan anu pikasieuneun.

“Yerusalem teh geus jadi anak pangaping-Na, jeung sakumaha saurang bapa nu leuleus hate nalangsa ku anakna anu sasab, kitu deui Isa nangis ku kota nu dipikanyaah. Kumaha Kami bisa nyerahkeun maneh? Kumaha Kami bisa ningali maneh dipasrahkeun kana karuksakan? Naha Kami kudu ngantep maneh indit pikeun ngeusian cangkir kajahatan maneh? Hiji jiwa téh kacida ajénna nepi ka, lamun dibandingkeun jeung éta, sakuliah dunya taya hartina; tapi di dieu aya hiji bangsa gembler anu rék leungit. Nalika panonpoé anu beuki tilelep ka kulon sirna tina paningal di langit, mangsa rahmat Yerusalem bakal lekasan. Nalika arak-arakan téh keur eureun di puncak Olivet, can acan telat pikeun Yerusalem tobat. Malaikat rahmat dina waktu éta keur ngalipetkeun jangjangna pikeun turun tina tahta emasna, méré tempat ka kaadilan jeung panghukuman anu gancang datang. Tapi hate Kristus anu agung ku kanyaah masih kénéh ngabela Yerusalem, anu geus ngahina rahmat-Na, nganggap enteng pangéling-Na, sarta rék ngalumuran leungeunna ku getih-Na. Lamun baé Yerusalem rék tobat, can acan kasép. Nalika sinar-sinar pamungkas panonpoé tilelep masih nyangsang dina Bait Allah, munara, jeung pucuk-pucukna, naha moal aya malaikat anu hadé nungtun manéhna ka kanyaah Jurusalamet, sarta nyingkahan hukumanana? Kota anu éndah tapi teu suci, anu geus ngabatu para nabi, anu geus nolak Putra Allah, anu ku kateugetobanana keur ngabeungkeut dirina sorangan dina ranté pangabdian, — mangsa rahmatna geus ampir béak!” Desire of Ages, 576–578.

Sapertos perang ngalawan Yerusalem digambarkeun ku Yesaya dina pasal dua puluh dua, maranéhna anu nyerang “ngatur barisan di gapura.” Elam jeung Kir aya di gapura kalayan pakarang geus siap, tuluy maranéhna manggihan panutup Yerusalem. Dina kitab Yesaya, “panutup” anu kapanggih ku musuh-musuh di gapura téh nyaéta kalangkang Mesir.

Cilaka ka anak-anak nu barontak, saur PANGERAN, anu ngalakonan musyawarah, tapi lain ti Kami; jeung anu ngalindungan diri ku hiji panangtayungan, tapi lain ku Roh Kami, sangkan maranéhna nambahan dosa kana dosa; anu leumpang turun ka Mesir, tapi henteu nanya ka sungut Kami; pikeun nguatkeun diri dina kakuatan Firaun, jeung pikeun ngandel kana kalangkang Mesir! Yesaya 30:1, 2.

Ku musuh-musuh Yerusalem dipikawanoh yén jalma-jalma anu diwakilan ku Shebna geus naruh kapercayaan maranéhna ka Mesir, kalayan nyangka yén Mesir bakal nangtayungan maranéhna, ari jalma-jalma anu diwakilan ku Eliakim putra Hilkia mah teu ngandel kana “kalangkang Mesir,” tapi katutupan ku panutup Ruh Allah sarta ngandel kana “kalangkang Nu Maha Agung.”

Anu cicing di tempat nu nyumput milik Nu Maha Luhur bakal tetep aya dina kalangkang Nu Mahakawasa. Kami bakal ngucap ngeunaan PANGERAN, Anjeunna pangungsian abdi jeung benteng abdi: Allah abdi; ka Anjeunna abdi bakal ngandel. Jabur 91:1, 2.

Dina mangsa krisis hukum Minggu, parawan-parawan nu wijaksana, anu dilambangkeun ku Eliakim putra Hilkia, ngandelkeun kalangkang Nu Maha Luhur, ari parawan-parawan nu bodo, anu dilambangkeun ku Shebna, ngandelkeun kalangkang Mesir. Kecap nu ditarjamahkeun jadi “discovered” ngandung harti ngalaan nepi ka taranjang sarta mawa kana panawanan.

Musuh-musuh di gapura nyaho yén panangtayungan Yerusalem geus dicabut, tuluy Shebna jeung balad-baladna mimiti narékahan nyalametkeun dirina sorangan, sabab maranéhna ningali “retakan-retakan kota Daud” sarta ningali yén retakan-retakan éta loba, anu bakal mere jalan ka musuh pikeun asup. Dina kaayaan panik, sakumaha dilambangkeun dina misil sapuluh parawan, pihak nu bodo mimiti néangan panangtayungan, tapi maranéhna taya nanaon.

Sebna ngandelkeun “pakarang leuweung” pikeun nyalametkeun dirina, tapi geus kasép. Anjeunna ngitung imah-imah di Yerusalem sarta mimiti ngaruntuhkeunana pikeun nguatkeun témbok, tapi geus kasép. Maranéhna ngumpulkeun cai tina balong handap sarta nyobaan nyambungkeunana jeung cai tina balong heubeul, tapi geus kasép. Ku sabab cai mangrupikeun lambang utama Roh Suci, ieu nandakeun yén maranéhna keur kacida merlukeun minyak, tapi geus kasép. Dina sakabéh usaha maranéhna, maranéhna poho ka Nu Nyipta balong-balong éta, sarta yén Mantenna geus nyieun éta “balong-balong” bebeneran ti baheula kénéh. Maranéhna poho yén Batu Karang Nu Langgeng téh anu nyayagikeun éta pekabaran dina mangsa baheula. Maranéhna milih henteu leumpang dina jalan-jalan heubeul, anu dilambangkeun ku pondasi-pondasi anu geus ditegakkan ngaliwatan pagawean William Miller.

“Musuh téh keur narékahan pikeun nyasabkeun pikiran dulur-dulur lalaki jeung awéwé urang tina pagawéan nyiapkeun hiji umat supaya bisa nangtung dina poé-pocé panungtungan ieu. Kasesatan-kasesatanana dirancang pikeun ngabalukarkeun pikiran ngajauh tina bahaya-bahaya jeung kawajiban-kawajiban dina mangsa ieu. Maranéhna nganggap euweuh hartina caang anu Kristus sumping ti sawarga pikeun maparin ka Yohanes demi umat-Na. Maranéhna ngajarkeun yén kajadian-kajadian anu aya pas di hareupeun urang téh teu cukup penting pikeun meunang perhatian husus. Maranéhna ngabatalkeun bebeneran anu asalna ti sawarga sarta ngarampas pangalaman umat Allah dina mangsa katukang, bari gantina maparin ka maranéhna hiji élmu palsu.

“Kieu timbalan PANGERAN, Cicing maraneh di jalan-jalan, tenjo, sarta tanyakeun jalan-jalan baheula, di mana jalan anu hade, tuluy leumpang dina eta.’ Yeremia 6:16.

“Ulah aya nu milarian pikeun ngaruntagkeun dasar-dasar iman urang—dasar-dasar anu diteundeun dina mimiti pagawean urang ku pangajaran Firman anu dipirig ku doa jeung ku wahyu. Di luhur dasar-dasar ieu urang geus ngawangun salila lima puluh taun ka tukang. Jalma-jalma bisa waé nyangka yén maranéhna geus manggihan jalan anu anyar sarta yén maranéhna bisa neundeun dasar anu leuwih kuat tibatan anu geus diteundeun. Tapi ieu téh hiji panipuan anu gedé. Teu aya saurang ogé anu bisa neundeun dasar anu séjén salian ti anu geus diteundeun.

“Baheula loba anu ngusahakeun ngawangun hiji iman anu anyar, ngadegkeun asas-asas anu anyar. Tapi sabaraha lilana wangunan maranéhna téh nangtung? Teu lila ge rubuh, sabab éta henteu diadegkeun dina Batu Karang.

“Naha murid-murid anu pangheulana henteu kudu nyanghareupan omongan jalma-jalma? Naha maranéhna henteu kudu ngadéngékeun tiori-tiori palsu, lajeng, sanggeus ngalampahkeun sagalana, tetep nangtung pageuh, bari nyebut: ‘Sabab taya saurang ogé anu bisa nempatkeun dasar séjén ti anu geus diteundeun’? 1 Corinthians 3:11.

“Ku sabab kitu urang kudu nyekel pageuh awal kayakinan urang nepi ka ahir. Kecap-kecap kakawasaan geus diutus ku Allah jeung ku Kristus ka ieu umat, ngaluarkeun maranehna tina dunya, titik demi titik, kana cahaya anu caang tina bebeneran kiwari. Kalawan biwir anu geus kasentuh ku seuneu suci, para abdi Allah geus ngamaklumkeun éta amanat. Pangandika ilahi geus méré segelna kana kaaslian bebeneran anu geus diproklamasikeun.” Testimonies, jilid 8, 296, 297.

“Poé” anu lumangsungna sakabéh ieu téh “poé” nurutkeun Kitab Suci anu ku Yesaya dihartikeun minangka poé nalika Gusti Allah Pangéran semesta bala nyaur pikeun “ceurik, jeung pikeun duka, jeung pikeun ngabotakan sirah, jeung pikeun ngagem kaén karung.”

Jeung PANGERAN nyarios ka Musa, saur-Na, “Dina poé kasapuluh bulan katujuh ieu, kudu aya Poé Panebusan: éta kudu jadi pasamoan suci pikeun maraneh; maraneh kudu nganyenyeri jiwa maraneh, sarta ngahaturkeun kurban anu diduruk ku seuneu ka PANGERAN. Jeung dina poé éta pisan maraneh ulah ngalakukeun pagawean naon baé, sabab éta téh Poé Panebusan, pikeun ngayakeun panebusan pikeun maraneh di payuneun PANGERAN Allah maraneh. Sabab saha baé jalma anu dina poé éta henteu nganyenyeri dirina, éta jalma kudu dipisahkeun ti antara bangsana. Jeung saha baé jalma anu ngalakukeun pagawean naon baé dina poé éta, éta jalma ku Kami baris dibinasa ti antara bangsana. Maraneh ulah ngalakukeun pagawean naon waé; éta kudu jadi katetepan salalawasna turun-temurun dina sagala tempat padumukan maraneh. Éta kudu jadi Sabat pangreureuhan pikeun maraneh, sarta maraneh kudu nganyenyeri jiwa maraneh; dina poé kasalapan bulan éta, waktu burit, ti burit nepi ka burit, maraneh kudu ngayakeun Sabat maraneh.” Imamat 23:26–32.

Poé anu digambarkeun ku Shebna jeung Elyakim putra Hilkia téh nyaéta Poé Panebusan antitipikal, anu ngawengku sajarah ti taun 1844 nepi ka Mikail nangtung. Dina mangsa éta, kaum Advent geus dipanggil pikeun “nganyenyeri” jiwana, atawa sakumaha digambarkeun ku Yesaya, dipanggil “pikeun ceurik, jeung pikeun duka cita, jeung pikeun botak, jeung pikeun make karung.”

Dina taun 1844 Imam Agung urang anu mahaagung asup ka Rohangan Pangsucina tina Bait Suci sawarga, pikeun ngamimitian padamelan pangadilan panalungtikan. Perkara-perkara jalma-jalma bener anu geus maot geus dipariksa di payuneun Allah. Lamun eta padamelan geus rengse, mangka pangadilan bakal diumumkeun ka anu hirup. Kacida muliana, kacida pentingna ieu waktos-waktos anu agung jeung khidmat! Masing-masing urang boga hiji perkara anu keur ditangtayungan di pangadilan sawarga. Urang masing-masing bakal diadili nurutkeun kana lampah-lampah anu dipigawe dina raga. Dina ibadah lambang, nalika padamelan panebusan dilaksanakeun ku imam agung di Rohangan Pangsucina tina bait suci bumi, umat diparentahkeun supaya ngarendahkeun jiwana di payuneun Allah, jeung ngaku dosa-dosana, supaya maranehna meunang panebusan sarta dosa-dosana dipupus. Naha bakal aya sarat anu leuwih hampang pikeun urang dina poé panebusan antitipikal ieu, nalika Kristus di bait suci anu di luhur keur nyuhunkeun pikeun kapentingan umat-Na, sarta putusan ahir anu teu bisa dibatalkeun bakal diumumkeun kana unggal perkara?

“Naon kaayaan urang dina mangsa anu pikasieuneun tur khidmat ieu? Aduh, kumaha sombong keur ngadominasi di jero gereja, kumaha munapé, kumaha tipu daya, kumaha kanyaah kana papakéan, kana kalalaworaan jeung panglipur, kumaha kahayang pikeun jadi pangluhurna!

Sadaya dosa ieu geus ngahalangan pikiran, nepi ka perkara-perkara anu langgeng teu katarima. Naha urang henteu baris nalungtik Kitab Suci, sangkan urang terang di mana tempat urang dina sajarah dunya ieu? Naha urang henteu baris jadi ngarti ngeunaan pagawean anu keur dilaksanakeun pikeun urang dina waktu ieu, jeung posisi anu kuduna dicicingan ku urang salaku jalma-jalma dosa salila pagawean panebusan ieu keur lumangsung? Lamun urang boga perhatian saeutik waé kana kasalametan jiwa urang, urang kudu nyieun parobahan anu tuntas. Urang kudu neangan Gusti kalayan tobat anu sajati; urang kudu, kalawan kanyeri hate anu jero, ngakukeun dosa-dosa urang, supaya eta bisa dihapus.” Selected Messages, book 1, 124, 125.

Dina poe eta PANGERAN, Gusti Allah nu Maha Kawasa, nyaur supaya maraneh ceurik, milu prihatin, nyukur sirah nepi ka gundul, sarta make lawon karung. Tapi geuning anu katingali mah kabungahan jeung kasenangan, meuncit sapi, meuncit domba, dahar daging, jeung nginum anggur: hayu urang dahar jeung nginum, sabab isukan urang bakal paéh. Yesaya 22:12, 13.

PANGERAN nyaur ka Sebna supaya anjeunna nyiksa jiwana, tapi anjeunna malah milih dahar, nginum, jeung terus pesta. PANGERAN “ngawahyukeun” kana “ceulina” yén dosa Sebna moal “dihampura.” Kecap anu ditarjamahkeun jadi “dihampura” téh nya éta kecap anu dipaké dina Imamat pikeun “panebusan.” Dosa Adventisme Laodikia ieu moal ditebus. Ayeuna Yesaya mimiti nyarita ngeunaan hubungan Sebna (umat Advent Laodikia) jeung Elyakim, putra Hilkia (umat Advent Filadelfia).

Sebna teh “bendahara” sakumaha Yudas. Jeung Tobia dina jaman Nehemia cicing di tempat suci Allah, dina hiji kamar (perbendaharaan) tempat kurban-kurban kuduna disimpen. Nalika Nehemia nyucikeun Bait Allah, anjeunna miceun Tobia jeung sagala barangna. Sebna ogé kudu dialungkeun ka luar. Duanana ngagambarkeun dipuntahkeunana Adventisme Laodikea dina mangsa hukum Minggu.

“Ku sabab kakejeman jeung panghianatan urang Amon jeung Moab ka Israil, Allah geus ngadawuh ngaliwatan Musa yén maranéhna kudu salalawasna dikaluarkeun tina jamaah umat-Na. Tingali Ulangan 23:3–6. Kalawan ngalawan kana ieu pangandika, imam agung geus miceun kurban-kurban anu disimpen dina kamar di Bait Allah, sangkan nyadiakeun tempat pikeun ieu wawakil hiji bangsa anu geus dipalarang. Teu aya deui panghinaan anu leuwih gedé ka Allah salian ti maparin kahadean anu saperti kitu ka ieu musuh Allah jeung kayaktian-Na.”

“Waktu mulih ti Persia, Nehemia nyaho ngeunaan panyanghareupan najis anu wani éta, tuluy gancang nyokot léngkah-léngkah pikeun ngusir anu nyelundup. ‘Haté sim kuring kacida prihatinna,’ pokna; ‘ku sabab kitu sagala parobot rumah tangga milik Tobia ku sim kuring dialungkeun ka luar ti rohangan éta. Tuluy sim kuring maréntahkeun, sarta maranéhna ngabersihan rohangan-rohangan éta; sarta ka dinya ku sim kuring dibalikeun deui parobot-parobot Bait Allah, katut kurban kadaharan jeung menyan.’”

“Lain bait Baitullah geus dinajiskeun, kurban-kurbanana ogé geus dipaké teu sakuduna. Ieu geus nyababkeun rahayat jadi teu sumanget deui dina méré kalayan loma. Maranéhna geus leungit kahaneutan jeung kasungguhanana, sarta jadi hoream mayar perpuluhan.

Panyimpenan-panyimpenan di gedong PANGERAN kurang dieusian; loba panyanyi jeung nu séjénna anu digawé dina palayanan Baitullah, ku sabab henteu narima pangrojong anu cekap, geus ninggalkeun padamelan Allah pikeun digawé di tempat séjén.” Prophets and Kings, 670.

Sebna, Yudas, jeung Tobia sadayana ngalambangkeun umat Advent Laodikea dina ahir jaman.

Kieu timbalan PANGERAN, Allah semesta alam, “Maneh geura indit, datangan bendahara ieu, nya éta ka Sebna, anu ngurus karaton, sarta ucapkeun: Naon anu dipiboga ku maneh di dieu? jeung saha anu dipiboga ku maneh di dieu, nepi ka maneh ngukir kuburan pikeun diri maneh di dieu, saperti jelema anu ngukir kuburan pikeun dirina di tempat anu luhur, sarta ngaguratkeun padumukan pikeun dirina dina batu cadas? Tempo, PANGERAN baris ngusir maneh kalawan panyingkiran anu kuat, sarta saéstuna baris ngabungkus maneh pageuh-pageuh. Anjeunna saéstuna baris ngagulung jeung ngabalédogkeun maneh kawas bal ka nagri anu lega; di dinya maneh baris paéh, sarta di dinya kareta-kareta kamulyaan maneh bakal jadi kahinaan pikeun kulawarga dunungan maneh. Jeung Kami baris ngusir maneh tina kalungguhan maneh, sarta tina jabatan maneh manehna bakal nurunkeun maneh.” Yesaya 22:15–19.

Nalika raja ti kalér keur ngadeukeutan Yerusalem, kedah diémutan yén éta ngadeukeutan téh mangrupa ngadeukeutan anu lumangsung saeutik-saeutik, anu ku warga Yerusalem geus dipikanyaho bakal datang. Ieu anu ditepikeun dina Yesaya pasal dua puluh nalika Tartan, panglima Asyur, nalukkeun Asdod di Mesir. Maranéhna terang naon anu bakal datang, ari Sebna ngagunakeun waktuna pikeun nyieun kuburan anu méwah pikeun dirina sorangan. Para arkéolog manggihan kuburan Sebna sarta nyabut tulisan anu aya dina lawang kuburan éta, sarta ayeuna éta aya di hiji Museum Britania. Anu matak ngageunjeungkeun, nalika Sebna dicabut tina kalungguhanana sarta Elyakim bin Hilkia ngagentos kalungguhan kapamingpinan Sebna, Elyakim bin Hilkia narima hiji cap karajaan anu bisa dipakéna pikeun ngesahkeun ngaranna dina dokumén-dokumén resmi. Cap éta ogé kapanggih ku para arkéolog sarta aya di muséum anu sarua di Inggris. Sebna aya di muséum éta diwakilan ku kuburanna, tanda pati, ari Elyakim bin Hilkia aya di muséum éta kalayan lambang cap kahirupan.

Ku sabab Sebna nolak kana talatah pangeling-eling ngeunaan raja ti kalér, manéhna dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti, sarta kecap anu ditarjamahkeun jadi “dimuntahkeun” dina pangeling-eling Wahyu ka Laodikia sabenerna ngandung harti utah ngabelesat. Dina jaman Néhémia Anjeunna ngusir Tobia jeung sagala barangna, sarta ka Sebna manéhna dialungkeun kalawan tarik kawas bal ka hiji nagri anu jauh. Sebna téh Adventis Laodikia anu nolak talatah nuuat anu dibuka segélna dina taun 1989 sarta keur nyiapkeun diri pikeun kubur—tanda sato galak, sedengkeun Elyakim bin Hilkia téh Adventisme Filadelfia anu narima segel Allah.

Jeung bakal kajadian dina poé éta, yen Kami bakal nyaur hamba Kami Éliyakim anak Hilkia: Jeung Kami bakal ngagemkeun jubah maneh ka manéhna, sarta nguatkeun manéhna ku beubeur maneh, jeung Kami bakal maparin pamaréntahan maneh kana leungeunna: sarta manéhna bakal jadi bapa pikeun pangeusi Yérusalém, jeung pikeun kulawarga Yuda. Yesaya 22:20, 21.

Dina hukum Minggu, gandum jeung jukut di kalangan Adventisme dipisahkeun, sarta kapamingpinan garéja anu jaya dipasrahkeun ka Eliakim bin Hilkia, tuluy Gusti ngangkat garéja-Na jadi panji nalika pekabaran malaikat katilu ngagedéan jadi sora anu tarik. Bisa jadi kuring teuing ngulang ku ngalebetkeun ungkara “bin Hilkia,” padahal kuring cukup nyebut Eliakim baé. Tapi, babarengan, bapa jeung anakna téh mangrupikeun lambang tina pekabaran Elia saméméh tujuh balahi panungtungan. Pekabaran Elia ngagunakeun perlambang bapa jeung anak pikeun ngawakilan anu kahiji (bapa) jeung anu pamungkas (anak). Hubungan nubuat ieu nyumbang kana tatarucingan panungtungan dina pasal dua puluh dua. Jangji ka Eliakim, bin Hilkia, nyaéta yén Gusti bakal nempatkeun konci kulawarga Daud dina taktakna.

“imah Daud” nyaéta amanat ngeunaan bapa jeung putra anu ku Isa dirujuk dina paguneman panungtung-Na jeung urang Yahudi anu ngabangkang. Éta ogé tempat Anjeunna nutup kitab Wahyu. Imah Daud miboga hiji konci, anu lamun euweuh deui nu dipaké dina 22 Oktober 1844, sabab hiji-hijina tempat dina Kitab Suci anu nyebut konci ieu nyaéta dina amanat ka garéja Piladélpia.

Jeung konci ti kulawarga Daud ku Kami bakal ditumpangkeun kana taktakna; ku kituna manéhna bakal muka, sarta moal aya nu nutup; jeung manéhna bakal nutup, sarta moal aya nu muka. Yesaya 22:22.

Jeung tuliskeun ka malaikat jamaah di Filadelfia kieu; Kieu saur Anjeunna anu suci, Anjeunna anu sajati, Anjeunna anu nyepeng konci Daud, anu muka, sarta moal aya saurang ogé nu nutup; sarta nutup, jeung moal aya saurang ogé nu muka; Kami terang kana pagawéan maneh: ieu, Kami geus nempatkeun di hareupeun maneh panto anu kabuka, jeung moal aya saurang ogé nu bisa nutup éta: sabab maneh miboga kakuatan saeutik, sarta geus ngajaga pangandika Kami, jeung henteu mungkir kana ngaran Kami. Ieu, Kami baris ngajadikeun maranéhna ti sinagoga Iblis, anu nyebut yén maranéhna urang Yahudi, padahal lain, tapi ngabohong; ieu, Kami baris ngajadikeun maranéhna datang sarta nyembah di hareupeun sampéan suku maneh, jeung nyaho yén Kami geus mikanyaah ka maneh. Ku sabab maneh geus ngajaga pangandika kasabaran Kami, Kami ogé baris ngajaga maneh tina jam cobaan, anu bakal datang ka sakumna dunya, pikeun nguji maranéhna anu cicing di bumi. Ieu, Kami datang gancang: pageuhkeun naon anu aya di maneh, supaya moal aya saurang ogé nu nyokot makuta maneh. Sing saha anu unggul ku Kami bakal dijadikeun tihang di Bait Allah Kami, sarta manéhna moal kaluar deui ti dinya: jeung Kami baris nulis kana dirina ngaran Allah Kami, jeung ngaran kota Allah Kami, nyaéta Yerusalem anyar, anu turun ti sawarga ti Allah Kami: jeung Kami baris nulis kana dirina ngaran anyar Kami. Anu boga ceuli, sing ngadéngékeun naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Wahyu 3:7–12.

Éliakim ngalambangkeun saurang Philadelphian dina mangsa gerakan Millerite anu muka Kamar Nu Mahasuci dina 22 Oktober 1844. Kuring terang yén Kristus, Imam Agung urang, anu muka éta panto dispensasional, tapi Kristus nempatkeun konci éta dina taktak Éliakim putra Hilkia, sarta nyatakeun yén “manéhna baris muka.” Urang geus nepi ka titik anu ku kuring geus dituduhkeun dina awal ieu tulisan.

Dina kitab Yesaya aya dalapan welas kali urang manggihan kecap “beban,” tapi tujuh kali di antarana ngawakilan hiji hal anu dipanggul dina taktak, sedengkeun sabelas kali ngawakilan hiji nuju karuksakan. Dina salah sahiji tina dalapan welas kali éta, kecap anu hartina hiji nuju karuksakan téh dina waktu anu sarua ogé dipaké pikeun ngawakilan hiji beban anu dipanggul dina taktak.

Carita lebak paningal téh nyaritakeun hiji amanat cilaka anu ngahasilkeun dua golongan anu nyembah di Yerusalem. Amanat nuju anu nandaan dibukana pangadilan téh ditepikeun ku Bapa Miller, sarta éta téh amanat malaikat kahiji anu réngsé nalika panto Tempat Suci ditutup jeung Tempat Pangsuci-pangsucina dibuka dina 22 Oktober 1844. “Beungbeurat” anu ditumpangkeun kana taktak William Miller, anu ku dinya anjeunna dipasih tugas pikeun mawa ka dunya, nyaéta amanat malaikat kahiji, hiji nuju cilaka anu réngsé dina 22 Oktober 1844 ku datangna amanat malaikat katilu.

“Konci imah Daud rek dipaparin kana taktakna,” sarta disaurkeun, “Dina poé éta,” “paku anu dipancegkeun dina tempat anu pageuh bakal dicabut, dipotong, sarta rubuh; jeung beban anu ngagantung dina éta bakal dipiceun.”

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “beban” di dieu nyaéta kecap anu nandakeun hiji nuju ngeunaan kabinasaan, nanging nuju ngeunaan kabinasaan ieu lain kecap Ibrani anu dipaké ku Yesaya pikeun ngagambarkeun hiji hal anu dipanggul dina taktak. Salaku kecap pikeun nuju ngeunaan kabinasaan, éta ngandung harti yén konci Daud bakal ditumpangkeun kana taktak Eliakim, putra Hilikia, sarta beban anu aya dina taktakna téh nyaéta hiji nuju ngeunaan kabinasaan. Ieu hiji kaulinan kecap anu kacida jeroanana!

Sadérék White nyarios kieu ngeunaan hiji konci anu napel kana Alkitab.

“Patali jeung Firman Allah aya hiji konci anu muka peti mulia éta, nepi ka mawa kapuasan jeung kabagjaan ka urang. Kuring ngarasa sukur pikeun unggal sinar cahaya. Dina mangsa nu bakal datang, pangalaman-pangalaman anu ayeuna kacida misteriusna pikeun urang bakal dijelaskeun. Aya sawatara pangalaman anu sigana moal kungsi urang pahaman sapinuhna nepi ka nu fana ieu ngagemkeun kaabadian.” Manuscript Releases, volume 17, 261.

Kecap-kecap bubuka Miller ngeunaan impianana nyebut kieu.

“Abdi ngimpi yén Allah, ku panangan anu teu katingali, ngirim ka abdi hiji peti leutik anu kacida éndahna pagawéanana, panjangna kira-kira sapuluh inci, pasagina genep inci, dijieun tina kai éboni jeung mutiara anu dipasang kalayan kacida rapihna. Kana peti éta aya konci napel. Abdi geuwat nyandak konci éta sarta muka peti éta, tuluy, matak héran jeung reuwas ka abdi, kapanggih yén éta pinuh ku rupa-rupa permata tina sagala jinis jeung ukuran, inten, batu-batu mulia, jeung duit emas sarta pérak tina unggal ukuran jeung niléy, disusun kalayan éndah dina tempatna séwang-séwangan di jero peti éta; sarta ku susunan anu kitu, éta sakabéhna ngagambarkeun cahaya jeung kamulyaan anu teu aya tandinganana iwal ku panonpoé.” Early Writings, 81.

Dina catetan handap impian ku James White, anjeunna nyarios kieu ngeunaan konci éta.

“‘Konci nu napelkeun’ téh cara anjeunna napsirkeun Firman nubuat—ngabandingkeun Kitab Suci jeung Kitab Suci—Alkitab jadi panapsirna sorangan. Ku konci ieu Sadérék Miller muka ‘peti,’ atawa bebeneran agung ngeunaan datangna Gusti ka dunya.” James White.

James White ngadamel koméntar kana impian ieu, sarta dina kitu anjeunna nyerat hiji bubuka. Kacida pentingna pikeun ngakuan yén Miller ngalaman impianana jeung medalkeunana dina taun 1847, sahenteuna dua taun sanggeus Kaceuceub Gedé, nalika kaum Adventis Millerit anu baheula ngahiji geus paburencay. Miller kapisah ti gerakan éta, sarta “gerombolan leutik” anu “sumebar ka mana-mana” masih kénéh nandangan kaceuceub éta. Impian Miller nyarita kana kaayaan éta, sarta James White méré koméntar kana éta, sedengkeun Ellen White nyebut kana éta dina cara anu kacida positipna. James White nyerat hiji bubuka pikeun impian éta, ngalebetkeun impianana, tuluy nambihan sababaraha catetan handap kaca. Bubuka anjeunna, impian éta, jeung catetan-catetan handap kaca éta bakal ditempatkeun dina tungtung ieu artikel pikeun anu perelu ngaksés ieu informasi.

Yesaya dua puluh dua téh hiji gambaran ngeunaan awal jeung ahir Adventisme. Dina dua riwayat éta aya, sarta bakal aya, hiji pamisahan anu kajadian dina 22 Oktober 1844, tuluy engké deui dina hukum Minggu. Pamisahan dina dua kajadian éta, boh dina awal boh dina ahir, mangrupa kacumponan tina misil sapuluh parawan. Sadérék White ngawartosan ka urang yén parawan-parawan bodo téh nyaéta urang Laodikia. Sebna ngalambangkeun Adventis Laodikia dina awal jeung ahir Adventisme. Eliakim, putra Hilikia, ngalambangkeun Adventis Filadelfia.

Tapi Hilikia ogé ngalambangkeun bapa Adventisme, sabab “anjeunna bakal jadi bapa ka pangeusi Yerusalem, jeung ka kulawarga Yuda.” William Miller ku hormat disebut “Bapa Miller.” Ka Miller geus ditumpangkeun “konci Daud” dina taktakna, anu ngalambangkeun métode anjeunna dina nalungtik Kitab Suci, “baris demi baris.”

Peti éta nyaéta Alkitab; anjeunna ngagunakeun “konci Daud” anu ngagambarkeun aturan-aturan panapsiran nubuat anu ku anjeunna dipaké pikeun muka bebeneran malaikat kahiji. Aturan-aturan éta, (konci Daud) jeung nubuat karuksakanana (beban) anu kaharti ku konci Daud, digantungkeun “saperti paku dina tempat anu pasti” di Bait Suci. “Paku” éta nyaéta tanggal 22 Oktober 1844. Kecap “paku” hartina pin, paku, atawa patok, anu ngagambarkeun hiji tanda jalan. “Beban,” atawa nubuat karuksakan anu digantungkeun kana éta paku, nyaéta amanat malaikat kahiji, sarta amanat éta nepi ka kacindekan dina tanggal 22 Oktober 1844, nalika nubuat karuksakan éta geus kacumponan tuluy dipiceun, ditegor, sarta ragrag. Éta dipiceun sabab amanat nubuat karuksakan éta geus jadi waktu kaliwat, sarta paku éta tuluy kudu dipindahkeun ka Rohangan Maha Suci, tempat beban karuksakan anu séjén bakal digantungkeun kana éta.

Ramalan kabinasaan Miller, anu dipikaharti ku aturan-aturan kenabian anu dilambangkeun minangka “konci Daud,” bakal nancebkeun hiji paku di tempat suci anu bakal nyangga sakabéh kamulyaan imah ramana. Kecap “kamulyaan” dina petikan éta hartina beurat. Anu nyangga beurat hiji imah téh nya éta pondasi imah éta. Karya pondasional Miller nyangga beurat sakabéh cahaya tambahan tina amanat malaikat katilu anu dilambangkeun ku “turunan jeung anu kaluar ti dinya.” Éta nyangga beurat sakabéh rupa-rupa wadah Bait Allah. Jeung pondasi éta geus diteundeun

pikeun hiji Bait Allah guna nempatkeun hiji tahta anu mulya.

Eliakim putra Hilkia ngawakilan garéja Filadelfia. Eliakim hartina Allah anu ngadegkeun, sabab Eliakim, bapa Yerusalem, ngawakilan William Miller anu ku Allah dipaké pikeun ngadegkeun dasar-dasar umat perjangjian pilihan Allah. Anjeunna nyaéta putra Hilkia, anu asalna tina dua kecap, anu kadua hartina Allah jeung anu kahiji hartina “kalancaran” saperti dina kalancaran nyarita. Hilkia ngawakilan Firman atawa sora Allah, jeung putrana ngawakilan pangwangunan Bait Suci.

Dina ahir Adventisme kudu aya hiji nubuat karuksakan, jeung nubuat éta nya éta malaikat katilu tina Wahyu opat welas. Dina ahir kudu aya hiji konci anu geus dilambangkeun ku konci Miller. “Konci” dina jaman urang dumasar kana pangulangan sajarah, jeung utamana kana aturan panyebutan kahiji, anu ngawengku atawa mangrupa prinsip anu dilambangkeun ku Kristus Mantenna minangka Alfa jeung Omega. Kudu aya hiji putra ti Miller. Ku kituna Miller salaku bapa jadi Hilkia, nyaéta Firman PANGERAN, jeung putra Miller téh Eliakim, hartina Allah anu ngangkat. Bapa Miller ngadegkeun bait, sarta putra Miller nangtukeun waktu Laodikea jeung Filadelfia dipisahkeun, jeung jalma-jalma Filadelfia diangkat jadi panji. Kudu aya hiji paku anu dipagerkeun pageuh, tapi lain di tempat suci saperti dina sajarah Miller, tapi di Tempat Nu Maha Suci. Paku éta jeung beban anu digantungkeun kana éta bakal dipiceun dina ahir pesen malaikat katilu sakumaha hal éta dipiceun dina ahir pesen malaikat kahiji. Nalika Mikhael ngadeg sarta masa kasempetan manusa ditutup, nubuat karuksakan éta bakal geus jadi dina kala kaliwat, geus dipiceun, geus dipotong, sarta geus ragrag.

Pamisahan atawa panyebaran sanggeus kaliwatna waktos dina taun 1844 bakal kajadian deui dina hukum Minggu. Yesaya dua puluh dua mangrupikeun hiji gambaran ngeunaan kaayaan-kaayaan anu ngabalukarkeun pamisahna urang Adventis Laodikea ti urang Adventis Filadelfia anu lumangsung dina krisis hukum Minggu.

Jeung ka malaikat jamaah Laodikea tuliskeun kieu: Kieu saur Sang Amin, Saksi anu satia jeung bener, anu jadi awal ciptaan Allah; Kami nyaho kana pagawean maneh, yén maneh lain tiis lain panas: muga-muga maneh tiis atawa panas. Ku sabab éta, lantaran maneh haneut-haneut kuku, lain tiis lain panas, ku Kami rek dimuntahkeun maneh tina sungut Kami. Sabab maneh nyebut, Kami beunghar, geus loba harta banda, jeung teu butuh nanaon deui; padahal maneh teu nyaho yén sabenerna maneh téh sangsara, pikasediheun, miskin, buta, jeung taranjang: Ku sabab éta Kami mere piwuruk ka maneh supaya meuli ti Kami emas anu geus diuji ku seuneu, sangkan maneh beunghar; jeung pakéan bodas, sangkan maneh tiasa dipaparin pakean, jeung sangkan aib kataraan taranjang maneh ulah katémbong; jeung oleskeun salep kana panon maneh, sangkan maneh bisa nenjo. Sakur anu dipikaasih ku Kami, ku Kami ditegor jeung dididik: ku sabab éta sing getol, sarta tobat. Tingali, Kami nangtung di lawang panto, sarta ngetok: lamun aya anu ngadéngé sora Kami, sarta muka pantona, Kami bakal asup ka manéhna, sarta bakal dahar babarengan jeung manéhna, jeung manéhna jeung Kami. Ka anu unggul, ku Kami bakal dipaparin hak pikeun calik babarengan jeung Kami dina tahta Kami, saperti Kami ogé geus unggul, sarta geus calik babarengan jeung Rama Kami dina tahta-Na. Anu boga ceuli, sing ngadéngékeun naon anu didawuhkeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Wahyu

3:7–22.

Sanggeus bubuka ngeunaan impian éta, James White satuluyna ngalebetkeun éta impian kalayan catetan suku. Abdi teu gaduh masalah jeung panerapan James White kana impian Miller, sanajan kanyataan yén kami geus mindeng medalkeun hiji tafsiran ngeunaan impian éta anu rada béda ti panempoan James White. Pendekatan dasar James White anu béda tina naon anu geus kami medalkeun nyaéta yén anjeunna nempatkeun “permata-permata” éta dina kontéks umat Allah, ari kami ngartos yén permata-permata éta téh bebeneran-bebeneran nubuat. Teu aya kontradiksi, sabab hiji jalma ngagambarkeun naon anu dipikacayana, jeung paburencayna permata-permata sanggeus Great Disappointment ngalambangkeun paburencayna umat Allah SAACAN hukum Minggu. Tapi kanyataan ieu mah pikeun hiji panalungtikan di mangsa nu bakal datang.

Panganteur James White kana Impian William Miller

“Impian di handap ieu parantos dipedalkeun dina Advent Herald, langkung ti dua taun ka tukang. Harita abdi ningali yén éta écés nandaan pangalaman urang baheula ngeunaan datangna anu kadua, sarta yén Allah masihan éta impian pikeun mangpaat domba-domba anu paburencay.

“Di antara tanda-tanda yén poe gedé jeung pikasieuneun ti Gusti geus caket datangna, Allah geus netepkeun impian. Tingali Yoel 2:28–31; Rasul-rasul 2:17–20. Impian bisa datang ku tilu jalan; kahiji, ‘ku lobana urusan.’ Tingali Pdk. 5:3. Kadua, maranéhna anu aya dina pangaruh roh najis jeung panipuan Iblis, bisa meunang impian ku pangaruhna. Tingali Ulangan 8:1–5; Yeremia 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakaria 10:2; Yudas 8. Jeung katilu, Allah salawasna geus ngajar, sarta masih kénéh ngajar umat-Na kurang leuwih ku impian, anu datang ngaliwatan palayanan malaikat jeung Roh Suci. Maranéhna anu nangtung dina cahaya écés tina kayaktian bakal nyaho iraha Allah maparin impian ka maranéhna; jeung anu kitu moal kacekel ku tipu daya sarta disasabkeun ku impian-impian palsu.”

“Jeung Anjeunna ngandika, Dangukeun ayeuna pangandika Kami; lamun aya saurang nabi di antara maraneh, Kami, PANGERAN, bakal ngawanohkeun diri ka anjeunna dina hiji tetenjoan, sarta bakal nyarita ka anjeunna dina hiji impian. Bilangan 12:5.

“Jakub ngandika, ‘Malaikat PANGERAN ngandika ka kaula dina hiji impian.’ Kajadian 31:2. ‘Sarta Allah sumping ka Laban urang Siria dina hiji impian peuting-peuting.’ Kajadian 31:24. Baca impian-impian Yusuf, dina Kajadian 37:5–9, tuluy carita anu matak narik ngeunaan kacumponanana di Mesir.”

“Di Gibeon PANGERAN nembongan ka Suléman dina impian peuting. 1 Raja-raja 3:5. Gambar agung anu kacida pentingna dina pasal kadua kitab Daniel dipaparin dina impian, kitu deui opat sato galak, jsb. dina pasal katujuh. Nalika Hérodés narékahan ngancurkeun Juru Salamet anu masih orok, Yusup dipélingan dina impian supaya ngungsi ka Mesir. Mateus 2:13.

“Jeung bakal kajadian dina POÉ-POÉ PAMUNGKAS, saur Allah, Kami bakal ngocorkeun tina Roh Kami ka sakabéh manusa: jeung anak-anak lalaki maranéh jeung anak-anak awéwé maranéh bakal nubuat, jeung para nonoman maranéh bakal ningali tetenjoan, jeung para sepuh maranéh bakal ngalamun impian. Rasul-rasul 2:17.

“Karunia nubuat, ku jalan impian jeung titingalian, di dieu mangrupikeun buah Roh Suci, sarta dina poé-poé panungtung kudu dinyatakeun kalawan cekap nepi ka jadi hiji tanda. Ieu mangrupa salasahiji karunia garéja Injil.

“Sareng Mantenna maparin sawatara jadi rasul; sawatara jadi NABI; sawatara jadi panginjil; sawatara deui jadi pangangon jeung guru-guru; Pikeun nyampurnakeun jalma-jalma suci, pikeun pagawean palayanan, pikeun ngawangun awak Kristus.” Epesus 4:11, 12.

“Jeung Allah geus netepkeun sawatara urang dina garéja, kahiji rasul-rasul, kadua NABI-NABI, jst. 1 Korinta 7:28.

“Ulah ngahina kana NUBUATAN. 1 Tesalonika 5:20. Tingali deui Rasul-rasul 13:1; 21:9; Rum 12:6; 1 Korinta 14:1, 24, 39. Nabi-nabi atawa nubuat-nubuat téh dipaparinkeun pikeun ngawangun garéja Kristus; jeung teu aya bukti anu bisa ditepikeun tina Firman Allah, yén éta sakuduna eureun saméméh para panginjil, pastor, jeung guru-guru kudu eureun. Tapi saur nu ngabantah, ‘Geus loba teuing titingalian palsu jeung impian palsu nepi ka kuring teu bisa boga kayakinan kana naon waé nu sarupa kitu.’ Memang leres yén Iblis boga nu palsu pikeun niron. Ti baheula ogé manéhna salawasna boga nabi-nabi palsu, jeung tangtu urang bisa ngaharepkeun éta ayeuna dina jam panungtung ieu, nyaéta mangsa tipu daya jeung kameunanganana. Jalma-jalma anu nolak wahyu-wahyu husus saperti kitu ku sabab aya nu palsu, sarua pantesna lamun maranéhna neruskeun saeutik deui sarta mungkir yén Allah kantos nganyatakeun diri-Na ka manusa dina impian atawa titingalian, sabab nu palsu téh salawasna aya.”

“Impian jeung tetenjoan téh mangrupikeun sarana anu ku Allah dipaké pikeun nganyatakeun diri-Na ka manusa. Ku jalan sarana ieu Mantenna nyarios ka para nabi; Mantenna parantos nempatkeun kurnia nubuat di antara kurnia-kurnia garéja Injil, sarta parantos ngagolongkeun impian jeung tetenjoan babarengan jeung tanda-tanda séjén tina ‘POÉ-POÉ PANUNGTUNG.’ Amin.

“Maksud abdi dina katerangan di luhur nyaéta pikeun ngaleungitkeun bantahan-bantahan ku cara anu nurutkeun Kitab Suci, sarta nyiapkeun pikiran nu maca pikeun anu di handap ieu.” James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

Impian Kadua William Miller

“Kuring ngimpi yén Allah, ku hiji panangan anu teu katingali, ngirim ka kuring hiji peti leutik anu digarap kalayan éndah, panjangna kira-kira sapuluh inci jeung rubakna genep inci pasagi, dijieun tina kai eboni jeung mutiara anu dipasang kalayan rapih tur éndah. Dina peti éta aya konci anu napel. Kuring tuluy nyokot éta konci sarta muka peti éta; tuluy, pikeun kahéranan jeung kagét kuring, kapanggih yén éta peti pinuh ku sagala rupa jeung rupa-rupa ukuran permata, inten, batu mulia, jeung duit emas jeung pérak tina unggal ukuran jeung ajén, disusun kalayan éndah dina tempatna séwang-séwangan di jero peti éta; sarta ku cara kitu disusunna, éta sakabéhna mancarkeun cahaya jeung kamulyaan anu euweuh tandinganana iwal ku panonpoé.

“Kuring nganggap yén lain kawajiban kuring pikeun ngararasakeun ieu panénjo anu endah nyalira, sanajan haté kuring pinuh ku kabungah ku kakeclakan, kaéndahan, jeung ajén eusina. Ku sabab éta, kuring nempatkeun éta dina méja tengah di kamar kuring sarta ngabeberkeun béja yén sakur anu boga kahayang, bisa datang sarta ningali panénjo anu pangmulya jeung pangkacélékna anu kantos katingali ku manusa dina ieu kahirupan.

“Jalma-jalma mimiti daratang, mimitina saeutik jumlahna, tapi tuluy beuki loba nepi ka jadi ramé. Waktu maranéhna mimiti ningali kana peti éta, maranéhna héran sarta ngagorowok ku kabungah. Tapi nalika nu nongton beuki nambahan, saréréa mimiti ngaganggu permata-permata éta, nyokotna kaluar tina peti sarta nyebarkeunana dina méja. Kuring mimiti ngarasakeun yén nu boga éta bakal nungtut deui peti jeung permata-permata éta ti panangan kuring; sarta lamun ku kuring diantep nepi ka maranéhna paburencay, kuring moal kungsi bisa nempatkeun deui kana tempatna dina peti éta saperti baheula; sarta karasa yén kuring moal kungsi sanggup nanggung tanggung jawab éta, sabab éta kacida gedéna. Tuluy kuring mimiti nyuhunkeun pisan ka jalma-jalma supaya ulah nyabak éta, atawa nyokotna kaluar tina peti; tapi beuki kuring nyuhunkeun, beuki maranéhna nyebarkeunana; jeung ayeuna maranéhna siga nu nyebarkeun éta ka sakuliah rohangan, dina lanté jeung dina unggal parabol di jero rohangan éta.

“Saterusna kuring ningali yén di antara permata-permata anu asli jeung mata duit anu murni, maranéhna geus nyebarkeun jumlah anu taya kaitungna tina permata-permata palsu jeung mata duit palsu. Kuring kacida benduna ku kalakuan maranéhna anu hina jeung ku teu boga syukurna, tuluy ngadoja jeung nyarékan maranéhna lantaran éta; tapi beuki kuring ngadoja, beuki maranéhna nyebarkeun permata-permata palsu jeung mata duit palsu di antara anu asli.

“Saterusna kuring jadi kaganggu dina jiwa jasmani kuring sarta mimiti ngagunakeun tanaga jasmani pikeun ngadorong maranéhna kaluar ti rohangan; tapi nalika kuring keur ngadorong kaluar hiji, tilu deui asup sarta mawa asup kokotor, serutan, keusik, jeung rupa-rupa runtah, nepi ka maranéhna nutupan sakabéh permata sajati, inten, jeung koin, anu sakumna henteu katingali deui. Maranéhna ogé ngaruksak peti leutik kuring jadi sempalan-sempalan sarta nyebarkeunana di antara runtah éta. Kuring nyangka euweuh saurang ogé anu nganggap kasedih kuring atawa amarah kuring. Kuring jadi kacida pundungna jeung pegat sumanget, tuluy diuk sarta ceurik.”

“Salila kami ngéling-ngéling jeung ngaduhung ku sabab kaleungitan abdi anu kacida gedéna jeung tanggung jawab abdi, abdi émut ka Allah, tuluy neneda kalayan sajero-jerona supaya Mantenna ngutus pitulung ka abdi. Harita kénéh panto kabuka, sarta saurang lalaki asup ka jero kamar, mangka sakumna jalma tuluy kaluar ti dinya; sarta anjeunna, bari nyepeng sikat kokotor dina pananganna, muka jandéla-jandéla, tuluy ngawitan nyapuan kokotor jeung rongsokan tina kamar éta.

“Abdi ngajerit ka anjeunna sangkan ulah, sabab aya sawatara batu mulia anu sumebar di antara puing-puing.”

Mantenna maréntahkeun ka sim kuring, “ulah sieun,” sabab Anjeunna bakal “ngurus maranéhna.”

“Saterusna, nalika anjeunna nyapuan lebu jeung runtah, permata palsu jeung duit logam palsu, éta kabéh ngalayang naék tuluy kaluar ngaliwatan jandéla lir méga, sarta kabawa ku angin. Dina haribub éta kuring nutup panon sakeudeung; barang muka deui, runtah téh geus béak kabéhna. Permata-permata anu mulia, intan-intan, duit logam emas jeung pérak, ngagolér paburencay kalawan loba pisan di sakuliah kamar.

Tuluy anjeunna nempatkeun kana méja hiji peti, leuwih gedé sarta leuwih éndah batan nu baheula, tuluy ngempelkeun permata-permata, inten-inten, jeung koin-koin ku sakeupeul-sakeupeul, sarta ngalungkeunana kana éta peti, nepi ka teu aya hiji ogé nu kari, sanajan sawatara inten henteu leuwih gedé batan tungtung jarum.

“Saterusna anjeunna nyaur ka kuring sangkan ‘sumping jeung tingali.’”

“Kuring niténan kana peti éta, tapi panon kuring kagumantungan ku paningal éta. Maranéhna ngagurilap kalayan kamulyaan sapuluh kali leuwih agung tibatan kamulyaan maranéhna baheula. Kuring nyangka yén maranéhna geus digosok ku keusik ku tapak suku jalma-jalma jahat anu geus ngaburak-barikkeun sarta nginjak-nginjak maranéhna kana lebu. Maranéhna disusun dina tatanan anu éndah di jero peti éta, unggal hiji dina tempatna, tanpa aya katénjo tanda kasusah ti jalma anu ngalungkeun maranéhna ka dinya. Kuring ngagorowok ku kabungah anu kacida, sarta gorowok éta ngahudangkeun kuring.” Early Writings, 81–83.

Catetan Suku James White

“‘Peti’ éta ngalambangkeun bebeneran-bebeneran agung dina Alkitab, anu patali jeung kadatangan kadua Gusti urang Yesus Kristus, anu dipasihkeun ka Sadérék Miller pikeun diumumkeun ka sakuliah dunya.

“‘Konci anu napel’ téh nya éta cara anjeunna napsirkeun Firman nubuat—ngabandingkeun Kitab Suci jeung Kitab Suci—Alkitab téh juru tafsir pikeun dirina sorangan. Kalawan konci ieu Sadérék Miller muka ‘peti,’ nyaéta bebeneran agung ngeunaan kadatangan ka dunya.

“‘Jalma-jalma mimiti daratang, mimitina mah saeutik kénéh jumlahna, tapi beuki lila beuki jadi riungan anu réa.’ Nalika pangajaran ngeunaan Advent mimiti diwartakeun ku Sadérék Miller, sarta ku sababaraha urang séjén anu saeutik pisan, pangaruhna can pati gedé, sarta ngan saeutik pisan jalma anu dihudangkeun ku éta; tapi ti taun 1840 nepi ka 1844, di mana waé éta diwartakeun, sakumna masarakat kagugah.”

“‘Permata, inten, jeung sajabana’ anu ‘rupi-rupi sagala rupa jeung ukuranana’ sahingga ‘kacida endahna disusun dina tempatna séwang-séwangan di jero peti éta’ ngalambangkeun barudak Allah, [Malachi 3:17,] ti sakumna garéja, jeung ti ampir unggal kalungguhan jeung kaayaan hirup, anu narima iman advent, sarta katempo nyekel pendirian anu teges dina kalungguhanana séwang-séwangan, dina perkara suci bebeneran. Nalika maranéhna maju dina tatanan ieu, masing-masing merhatikeun kawajibanana sorangan, sarta leumpang kalayan handap asor di payuneun Allah, ‘maranéhna mancarkeun cahaya jeung kamulyaan’ ka dunya, anu tandinganana ngan ukur garéja dina jaman rasul-rasul. Amanat éta, [Revelation 14:6, 7] sumebar saolah-olah dina jangjang angin, jeung uleman, ‘Hayu, sabab sagala perkara ayeuna geus sadia,’ [Luke 14:17.] sumebar kalayan kakawasaan jeung pangaruh.”

“Nalika malaikat nu hiber [Wahyu 14:6, 7.] mimiti ngawarkeun Injil langgeng, ‘Sieun ka Allah, sarta pasrahkeun kamulyaan ka Anjeunna; sabab geus datang jam pangadilan-Na,’ loba jalma ngagorowok ku kabungah dina ngarep-ngarep datangna Isa, jeung pamulihan sagala rupa; ari maranéhna, anu satuluyna nentang, nyeungseurikeun, sarta ngaguyonkeun bebeneran anu saheulaanan ngeusi aranjeunna ku kabungah. Maranéhna ngaganggu sarta nyebarkeun permata-permata. Ieu mawa urang kana usum gugur taun 1844, nalika mimiti mangsa paburak-barik. Catet ieu: nya éta jalma-jalma anu baheula ‘ngagorowok ku kabungah’ anu ngaganggu sarta nyebarkeun permata-permata. Jeung teu aya anu geus sakitu éféktifna ngaburak-barikkeun kamanan, sarta nyasabkeun maranéhna ti saprak 1844, iwal ti jalma-jalma anu baheula ngawarkeun bebeneran, sarta bungah di jerona; tapi ti harita geus mungkir kana karya Allah, jeung kana kalumangsungan nubuat dina pangalaman advent urang baheula.”

Kasaksian Brother Miller, salila sababaraha bulan sanggeus panjerit Tengah Peuting, dina bulan katujuh, taun 1844, nya éta yén panto geus katutup, sarta yén gerakan Advent téh mangrupa kacumponan nubuat, jeung yén urang geus leres dina ngawarkeun waktu. Saterusna anjeunna ngadesek dulur-dulurna, ngaliwatan Advent Herald, sangkan pageuh nyekel, sabar, sarta ulah silih ngarasula; sarta Allah baris geura ngabenerkeun maranéhna ku sabab geus ngawarkeun waktu. Ku jalan kitu anjeunna ngabela perhiasan-perhiasan éta, bari anjeunna ngarasa “tangtung jawab”-na pikeun maranéhna, sarta yén “éta bakal pohara gedéna.”

“‘Permata palsu jeung duit logam tiruan’ anu paburencay di antara nu asli, écés ngalambangkeun jalma-jalma anu tobatna palsu, atawa ‘barudak asing,’ [Hosea 5:7.] saprak panto ditutup dina taun 1844.

“Peti” kadua anu “jauh leuwih gedé sarta leuwih endah tibatan anu kahiji,” anu ka jerona “permata-permata,” “inten-inten,” jeung “duit logam” anu paburencay téh dikumpulkeun, ngalambangkeun widang lega tina bebeneran kiwari anu hirup, anu ka jerona rombongan domba anu paburencay bakal dihimpun, nyaéta 144.000, sakumna maranéhna miboga meterai Allah anu hirup. Teu hiji ogé tina inten-inten anu mulya bakal diantep dina poék. Sanajan aya anu “teu leuwih gedé batan tungtung jarum,” maranéhna moal kaliwat, sarta moal ditinggalkeun dina poé ieu nalika Allah keur ngumpulkeun permata-permata-Na. [Malaki 3:16–18.] Anjeunna tiasa ngutus malaikat-malaikat-Na sarta ngagancangkeun maranéhna ka luar, sakumaha Anjeunna ngaluarkeun Lot ti Sodom. “Pagawean anu pondok bakal dipigawe ku Gusti di bumi.” “Anjeunna bakal nyingget éta dina kaadilan.” Tingali Rum 9:28.

“‘Lebu jeung serbuk kai, keusik, jeung sagala rupa runtah,’ ngalambangkeun rupa-rupa kasalahan anu loba pisan anu geus diasupkeun ka antara jalma-jalma anu percaya kana kadatangan anu kadua, ti saprak usum gugur taun 1844. Di dieu kuring baris nyebutkeun sawatara di antarana.

“1. Sikap anu ku sawatara ‘pangangon’ dicokot kalayan sombong teu pantes, pas sanggeus pamenta Tengah Peuting ditepikeun, nyaéta yén kakuatan ngalemberehkeun anu khidmat ti Roh Suci anu ngiringan gerakan bulan katujuh téh mangrupa pangaruh mesmerisme. George Storrs kaasup di antara nu pangheulana nyokot sikap ieu. Tingal tulisan-tulisanana dina bagian ahir taun 1844, dina Midnight Cry, anu waktu harita diterbitkeun di kota New York. J. V.

Himes, dina Konperénsi Albany dina cinyusu taun 1845, nyarios yén gerakan bulan katujuh ngahasilkeun mesmerisme nepi ka jero tujuh suku. Ieu dicarioskeun ka abdi ku saurang anu hadir di dinya, sarta ngadangu éta ucapan. Nu séjén anu kungsi nyokot bagian aktip dina pamenta bulan katujuh saprak harita geus nyatakeun yén gerakan éta téh pagawéan Iblis. Nganggap pagawéan Kristus jeung Roh Suci asalna ti Iblis, dina jaman Jurusalamet urang, téh hujat; jeung ayeuna ogé hujat.”

“2. Lobana pancobaan ngeunaan waktu anu tangtu. Kusabab 2300 poé éta réngsé dina taun 1844, geus sababaraha kali waktu anu ditangtukeun ku rupa-rupa jalma pikeun pangtungtungna. Ku ngalakukeun kitu maranéhna geus ngaleungitkeun ‘landmarks,’ sarta geus nyumbarkeun poék jeung karaguan ka sakuliah gerakan advent.”

“3. Spiritualisme jeung sagala rupa khayalan sarta kalobaan-lobaanana. Akal licik Iblis ieu, anu geus ngalantarankeun hiji pagawean pati anu pikasieuneun, kacida merenahna digambarkeun ku ‘serutan kai,’ jeung ‘sagala rupa runtah.’ Loba di antara maranéhanana anu nginum nepi ka tuntas racun spiritualisme ngakuan bebeneran tina pangalaman advent urang baheula, sarta ku kanyataan ieu loba anu geus dijieun percaya yén spiritualisme téh buah alamiah tina kayakinan yén Allah mingpin gerakan advent anu agung dina taun 1843 jeung 1844. Petrus, nalika nyarioskeun ngeunaan jalma-jalma anu bakal ‘mawa asup bid’ah-bid’ah anu ngabalukarkeun kabinasaan, malah mungkir ka Gusti anu geus nebus maranéhanana,’ nyebutkeun, ‘KU SABAB MARANÉHANA JALAN KABENERAN BAKAL DIUCAPKEUN GORÉNG.’”

“4. S. S. Snow nu ngaku yén dirina ‘Elijah Nabi’” Jalma ieu, dina lalampahan hirupna anu anéh tur liar, ogé geus maénkeun bagianna dina pagawéan pati ieu, sarta lampah hirupna geus boga kacenderungan pikeun ngajutuhkeun kana hina kaayaan anu sajati pikeun para wali anu ngadagoan, dina pikiran loba jiwa anu jujur.

“Kan katalog kasalahan ieu ku sim kuring tiasa ditambahan ku seueur deui, saperti ‘sarébu taun’ dina Wahyu 20:4, 7, anu geus kaliwat, 144.000 dina Wahyu 7:4; 14:1, maranéhanana anu ‘hudang tuluy kaluar ti kuburan-kuburan’ sanggeus gugahna Kristus, doktrin henteu digawe, doktrin karuksakan orok-orok, jst. jst.

“Kasalahan-kasalahan ieu disebarkeun kalawan kacida getolna, sarta terus didorongkeun ka pasamuhan anu keur ngadagoan, nepi ka dina waktu Sadérék Miller meunang éta impian, intan-intan sajati ‘disingkirkeun tina paningal,’ sarta kecap nabi jadi merenah—‘Jeung pangadilan dipalingkeun ka tukang, jeung kaadilan nangtung jauh,’ jst. jst. Tingali Yesaya 59:14. Dina waktu éta teu aya hiji ogé koran Advent di ieu nagri anu ngabélaan perkara bebeneran kiwari. The Day-Dawn, nya éta anu panungtung ngabéla posisi anu leres tina rombongan leutik éta; tapi éta pupus sababaraha bulan saméméh Gusti masihan ka Sadérék Miller ieu impian; sarta dina perjuangan pamungkasna saméméh maot, éta ngarahkeun para santo anu capé jeung ngareret ka taun 1877, harita tilu puluh taun kénéh di hareup, minangka waktu pikeun pangluputan pamungkas maranéhna. Aduh! aduh! Teu anéh lamun Sadérék Miller dina impianana, ‘lungguh sarta ceurik’ ku sabab kaayaan anu kacida hanjakalna ieu.”

“Sadérék Miller mareuman panonna dina maotna, 22 Désémber 1849, anu ngalaksanakeun kecap-kecap di handap ieu dina impianana, ‘Dina kasibukan éta sim kuring mareuman panon

sakedapan.’ Ieu kalaksananaan anu endah téh kacida écésna nepi ka moal aya saurang ogé anu gagal ningalina.

“Peti éta ngalambangkeun bebeneran Advent anu ku Sadérék Miller geus diumumkeun ka dunya, sakumaha geus digariskeun ku misil ngeunaan sapuluh parawan. [Matthew 25:1–11.] Kahiji, waktuna, 1843; kadua, mangsa tundana; katilu, panyambat tengah wengi, dina bulan katujuh, 1844, jeung kaopat, panto anu ditutup. Teu aya saurang ogé anu geus maca tulisan-tulisan Advent katangan kadua ti saprak 1843 anu bakal mungkir yén Sadérék Miller geus ngadukung ieu opat perkara anu penting dina sajarah Advent. Ieu sistem bebeneran anu sajarah, atawa ‘peti,’ geus diruksak jadi sapotong-sapotong, tuluy paburencay di antara runtah ku jalma-jalma anu geus nampik pangalaman maranéhna sorangan, sarta anu geus mungkir kana bebeneran-bebeneran éta pisan anu ku maranéhna, babarengan jeung Sadérék Miller, geus dikhotbahkeun kalayan taya sieun ka dunya.”

“Jemaat éta bakal murni sarta ‘tanpa cacad di payuneun tahta Allah,’ sanggeus maranéhna ngaku sagala kalepatan, kakurangan, jeung dosa-dosana, sarta sanggeus éta kabéh dikumbah ku getih Kristus jeung dipupuskeun, maranéhna bakal tanpa ‘noda atawa kerut, atawa naon baé anu sarupa kitu.’ Tuluy maranéhna bakal ngagenclang kalayan ‘sapuluh kali kamulyaan maranéhna nu baheula.’” JAMES WHITE Oswego, Méi, 1850.